TIMPUL LUI EMINESCU

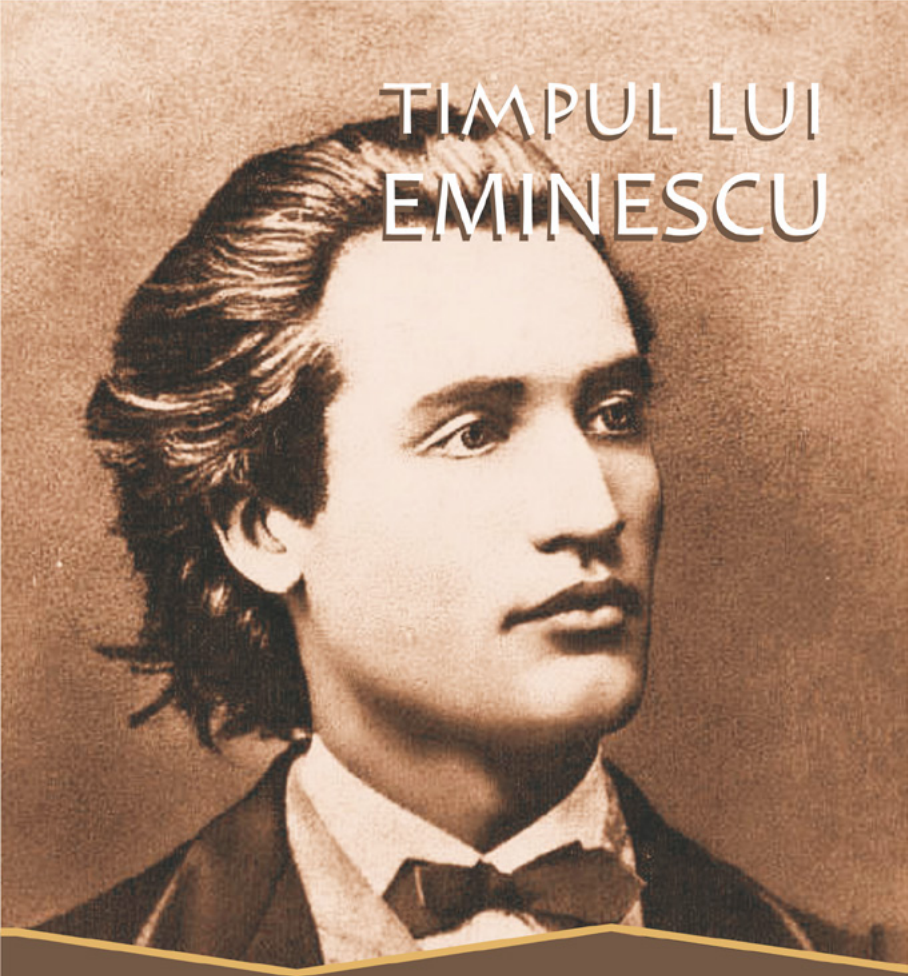

ANDREI VARTIC

colecția AV

EDITURA VICOVIA

ANDREI VARTIC

TIMPUL LUI EMINESCU

Editura Vicovia

2013

Copyright - 2013 Nina Vartic

ISBN pentru ediția online - 978-606-8541-19-8

TIMPUL LUI EMINESCU

Abia după cumplitul 15 iunie 1889, când muri în circumstanțe neclare până astăzi, s-a descoperit că Mihai Eminescu era o stea a națiunii române. Acea moarte va mai răscoli încă mult timp – sufletele doritoare să cunoască și să împuternicească ființa românească, ba chiar noi suntem siguri că moartea zguduitoare a lui Eminescu a și devenit arhetip al conștiinței noastre naționale, impusă și de teroarea istoriei dar și de teroarea nomazilor proprii să renască mereu din cenușa războaielor care se abat așa de des peste ea.

Și la 28 iunie 1883, când a fost înlăturat de la ziarul „Timpul" și trimis cu forța, îmbrăcat realmente într-o batjocoritoare cămașă de forță, să-și lecuiască, adicătelea, rănile sufletului de poet cu... mercur, steaua Eminescu era demult răsărită. Invidioșii (de ce nu a fost primit în Academia Română?) și răufăcătorii României (de ce a „înnebunit" anume la 28 iunie 1883?) au încercat de nenumărate ori s-o stingă. Dar cum poate omul nerod să stingă stelele?

Așa, băgat dintr-o ascundere în alta, Eminescu a devenit poet național și apoi și stea călăuzitoare a națiunii române destul de târziu, abia după ce lui Maiorescu i s-a fost impus să restituie arhiva lui, când elitele culturale și științifice românești au descoperit noi, proaspete și sclipitor de adânci poeme, mai ales sub aspect mistic și metafizic, dar și estetic, social, moral, politic, istoric, științific. Cele mari, „Odin și poetul", „Memento mori", „Povestea magului călător prin stele", „Dumnezeu și om", „Mitologicale", „Antropomorfism", „Rime alegorice", „Sarmis", „Andrei Mureșanu" etc, etc, rămân neîntrecute culmi ale spiritualității românești. Chiar și postumele din câteva strofe – „Cărțile", „Ai noștri tineri", „Cu penetul ca sideful", „Stelele-n cer" sau „În zădar în colbul școlii" – dau dimensiune imediată și inedită universalității lui Eminescu, locului lui de frunte și în elita intelectuală a lumii. Cu părere de rău acest loc este neocupat până la ora actuală, și nu din vina francezilor, rușilor sau americanilor, ci din vina epigonilor români – nu doar politici –, care au tot amânat finanțarea traducerilor lui Eminescu în limbile de circulație universală de către marii poeți ai acestor limbi, nu de căruțașii lor.

Or, metafizica, cosmogonia, mistica (apropierea omului de Dumnezeu), estetica, etica, științele lui politice sau cele naturale, mitologiile, avatarurile, istoriografiile și arheii lui rămân necunoscute și de poporul român, nu doar de străini. Ne e de mirare că națiunea română nu și-a editat încă (și e vorba de 15 iunie 2007) academic opera completă a lui Eminescu (așa cum și-a editat națiunea germană pe toți marii ei poeți). Din acest motiv, repetăm, al ascunderii lui Eminescu anume acasă la el în cotloanele invidiei și ne-cuprinderii interesului național, în

cercurile intelectuale mondiale, acolo unde se taie pentru cercetare fâșii de întuneric din viitorul dramatic al omului, nu se cunosc nici măcar ipotezele mistice ale lui Eminescu, cum ar fi cea a setei nemuritorilor de temporalitate, nici cele științifice despre „undele de timp ce viitoru-aduce spre-a le mâna-n trecut" sau cele despre „stelele negre", de fapt actualele găuri negre, care absorb în hăul lor (fără fund) „lanurile de stele" luminoase. În România nu există un Muzeu Național al lui Mihai Eminescu, statuia lui nu stă, ca a lui Pușkin în Rusia sau a lui Taras Șevcenco în Ucraina, în piețele principale ale marilor orașe, poporul român nu are catedre Eminescu la universitățile dotate din banul public, iar studenților și elevilor nu li se vorbește nici de rimele lui alegorice, neîntrecute încă de nimeni în România, nici de ecuațiile matematice răsărite pe câmpurile poemelor sale și ca rime, și ca demers ființial, și ca testament pentru întreaga omenire.

În România nu se montează în teatre nici poemele, nici dramele, nici nuvelele lui. În România nu s-au găsit bani pentru a se face măcar un film artistic după „Geniu pustiu". Dar, mai ales, în România, în patria lui, se trece cu vederea câmpul metafizicii lui Eminescu, construită atât de perfect pe arheii iubirii (și a încercărilor ei), luptei neamului pentru devenire (și a necazurilor lui, mai ales a celor provocate de politicieni) și misticii universale (vezi „Dumnezeu și om"). Omul deplin al neamului românesc este încă un necunoscut al neamului românesc. Cântecele lui (răsunete „la vocea cea măreață a undelor teribili, înalte, zgomotoase...") de la limitele ființării ființei nu sunt încă nici măcar carte de învățătură a elitelor românești. Dar „cele viitoare", cele de dincolo de limitele omului – ce rimă, ce previziune, ce revela-

ție a putut să prindă din hora universală Mihai Eminescu!? – „și-aruncă umbra lor în atmosfera groasă a zilei cei de azi". Azi, când oamenii abia iau în calcul vârtejurile ce se nasc în umbra constructelor lor megalitice (mai ales a celor industriale), când și umbra ideilor, ca și cea a Internetului, Câmpul Informațional Global, schimbă radical viața omului, azi, adică acum, mereu acum – omul este obligat să-și ascută antenele – iar astea nu pot fi decât cele ale harului poetic sau religios – pentru a observa și evalua umbrele Viitorului care, să fim siguri de asta, nu poate fi schimbat de omul muritor. Omul se poate doar acomoda la tornadele lui. Dar nu cu telefoane mobile, ci cu purificarea sufletului.

Atrăgându-ne atât de insistent atenția asupra limitelor noastre de ființare Eminescu a devenit și erou al timpului său (în sensul postulat de Alexandru Hâjdău la 1839, când spunea că este erou al timpului său doar cel care înmulțește conștiința națională) și erou național al poporului român (tot urmând pe bătrânul Hâjdău, care ne învață că poate deveni erou național doar cel care se jertfește pentru zidirea și rezidirea zilei de mâine a națiunii), monarh al destinului nostru național doar după publicarea târzie a volumelor de publicistică, mai ales a temutului volum X, apărut abia în 1989. Nici un alt publicist român nu a descris atât de drept și curajos starea națiunii române din anii 1880-1883, dar și viitorul ei de la, de pildă, 15 iunie 2007, așa cum a descris-o Eminescu. Țăranul și boierul, orășeanul și bancherul, profesorul și gazetarul, industriașul și meseriașul, actorul și militarul, boschetarul și savantul căutător în stele, politicianul și străinul, nu numai că au fost trecuți genial de Eminescu în registrul faptelor națiunii, ci au devenit prin harul lui

monumente și ținte ale istoriei noastre. Nici un alt român nu a mai valorificat atât de magistral trecutul românesc, tradiția economică și spirituală românească, inclusiv tradiția populară românească (ca să nu ironizăm ca proștii această tradiție, așa cum ne invită o mulțime de domni-paradomni învățați, să ne amintim că punerea pe masă a celor 6 volume de proverbe românești au tras cel mai mult la cântar atunci când s-au decis paragrafele Tratatului de pace de la Paris din 1920, tot așa cum volumele de cântece bătrânești culese de pașoptiști și traduse la insistența lor în franceză, engleză și germană au făcut posibilă Unirea principatelor de la 1859). Rămâne încă o enigmă majoră a cercetării de unde a știut Eminescu atâta despre anahoreții daci sau despre schimnicia isihastă de la schit din timpul lui Alexandru cel Bun și Ștefan cel Mare. „Insula lui Euthanasios", deși a fost pusă în lumina reflectoarelor cercetării fundamentale de însuși Mircea Eliade, încă nu a învățat mai nimic elitele românești. Toma Nour, poate eroul literar cel mai împlinit al literaturii române, zace sub colbul uitării. Ce să mai vorbim de Andrei Mureșanu, Decebal, Sarmis, Brigbelu, Cezara, faraonul Tla, Dionis?

De-l întrebi: unde-i Ninive? El ridică mâna-i lungă,
- Unde este? nu știu, zice, mai nu știu unde a fost.

Tot așa nici un cercetător al fenomenului politic românesc nu a mai arătat cu atâta precizie și jertfire de sine dauna politicianismului românesc, dar mai ales rădăcinile lui, crescute în epoca modernă la gurile Dunării din interesul geopolitic al marilor puteri înconjurătoare, cum erau (la timpul lui) Turcia, Rusia și imperiul austro-ungar, inclusiv din tradiția seculară a acestui interes. Nici un economist nu a mai demonstrat atât de strălucitor necesitatea armonizării hărții tradițiilor economice

românești cu cele ale lumii. Și nici un alt istoric, etnolog sau antropolog român nu a mai avut curajul să spună lucrurilor pe nume privitor la trecutul și viitorul poporului român, la ontologiile lui, inclusiv a celor nemernice, dar și la mistica lui liturgică, la locul lui în concertul lumii, la influența nefastă și ciclică a străinilor, inclusiv a nomazilor de tot felul veniți mai ales de la est de Nistru, asupra destinului românesc, atât în trecut cât și viitor.

Scriind mult la „Timpul", vorbind, probabil, enorm de mult în redacții, în saloane, la teatru, la Parlament, la Guvern, la bodegă, la mănăstiri, la adunările populare (vederile politico-morale vorbite de Eminescu ne sunt tare ascunse de „prietenii" lui contemporani, deși ale lor sunt redactate cu finețe în diverse „Jurnale" si, mai ales, în „Monitorul oficial"), implicându-se direct, curajos, enciclopedic, jertfelnic în rezolvarea celor mai grele probleme ale României și națiunii române, Mihai Eminescu s-a transformat din poet național în erou național. Tocmai în timpul când avea loc această metamorfoză, care nu e sub puterea omului, s-a întâmplat și mizeria morții lui din 15 iunie 1889 – aflată sub puterea omului de alături –, îngrozitoare și sub aspectul ei fizic, și sub cel al „ascunderii" lui Eminescu de către mai marii vremii (și nu e vorba doar de politicieni, deși atunci printre politicieni erau și mulți intelectuali), unii din ei pretinși prieteni. Marele Eminescu a murit băgat cu forța într-un spital de nebuni, părăsit de toți, ucis de un posibil nebun (nici asta nu știm sigur). El a murit împânzit de răni sângerânde (ce o fi avut rănile de la picioare cu pretinsa lui nebunie?), sărac și descumpănit, la capătul puterilor fizice și intelectuale. Deshumarea și cercetarea rămășițelor lui pământești (de altfel

în perfectă armonie cu obiceiurile din zona Botoșanilor) cu cele mai performante metode fizico-chimice este acum o prioritate morală a Academiei Române. Insistăm pe latura morală a problemei fiindcă pleava inteleghentistă a zilei, de la București, dar și de la Chișinău, mai ales de când și-a făcut scut din democrație, ni l-a încolțit din nou pe Mihai Eminescu. Ea multiplică ideea că Eminescu ar fi fost un oarecare poet român din a doua jumătate a secolului XIX și că și-a meritat moartea de „nebun", că după el în România s-au născut și se nasc nenumărați poeți mult mai valoroși, folosind pentru această denigrare toate instrumentele media ale momentului. Desigur fără ai cunoaște opera, desigur fără a o compara cu marea poezie și metafizică sau cu științele cele mai avansate ale lumii. Cel puțin în Basarabia această tentativă de a ni-l umili pe Eminescu nu a trecut, ba chiar a primit o ripostă zdrobitoare. Și nu pe la posturile de radio sau canalele de televiziune ale comuniștilor vremii (și aliaților lor), ci, mai ales, dinspre mediul de nebiruit al profesorilor de limbă și literatură română din Basarabia.

La 15 iunie 2007, după 118 ani de ședere mai mult anonimă la cimitirul Belu din București, Mihai Eminescu este adevăratul lider spiritual al națiunii române și calitatea aceasta, mai ales în condițiile de temut ale hăurilor globalizării – politice, morale, tehnologice – dar și a cataclismelor naturale și climaterice, nu i-o poate lua nimeni. Timpul lui Eminescu abia vine.

DESPRE „GLORIA NAŢIONALĂ" A LUI MIHAI EMINESCU

Pe 17 ianuarie 2006 autorul a moderat la Biblioteca Națională din Chișinău un mic simpozion consacrat aniversării a 300 de ani de la nașterea lui Benjamin Franklin. Marele inventator, om politic și diplomat, scriitor și pictor, bibliotecar și tipograf, gazetar și călător, părintele spiritual al Statelor Unite ale Americii tocmai era sărbătorit cu fast în SUA. Și nu doar la Boston, unde s-a născut, sau la Philadelphia, unde a activat mai mult. Și nu doar în SUA. Ci și în Marea Britanie, Franța, Olanda... Chiar și la Chișinău. Dar cum este sărbătorit? Benjamin Franklin, născut pe 17 ianuarie 1706 într-o familie cu 17 copii (sic!), mort pe 17 aprilie 1790, este sărbătorit drept „glorie națională" a SUA. Drept unul din cei mai mari oameni pe care i-a avut umanitatea. La moartea lui în Academia Franceză se vorbea de Franklin ca de un Solon al timpului în care a trăit. Probabil, atunci, mai mult pentru meritele de a fi dăruit Franței speranța că ar putea obține înapoi Canada. Dar întrebarea pe care am pus-o *da capo* la simpozionul închinat acestui om uriaș al lumii, a fost cea care viza ziua de 15 ianuarie 2006, când, mai mult la Chișinău, Mihai Eminescu a fost omagiat ca poet național.

Manifestările au început la orele 10.00 lângă bustul lui Eminescu de pe Aleea Clasicilor din Chișinău, apoi au continuat în mai multe biblioteci, teatre, licee, case de cultură și practic peste tot unde s-au adunat câțiva oameni și l-au pomenit. S-au citit multe poezii. S-a vorbit foarte puțin de omul politic Eminescu. Sau despre filosoful Eminescu. Sau despre lingvistul Eminescu. Sau despre antropologul Eminescu. Sau despre fizicianul Eminescu.

Însă s-au citit și s-au cântat poezii. Mai ales de dragoste, după vremea în care trăiește Basarabia și la 15 ianuarie 2006. Mai ales, gângurite de copiii de la grădiniță, „Somnoroase păsărele" sau „Cu penetul ca sideful". Poate nu e mult. Dar pentru Basarabia este imens de mult. Fiindcă Eminescu nu este doar poetul național al tuturor românilor, ci și luminița de la capătul tunelului neamului românesc. Și nu doar în Basarabia. Ci peste tot unde există un român în Globalizare. Ba chiar și mai departe. Mult mai departe. Peste tot unde există om în ființare.

Or, în aceiași zi de 15 ianuarie 2006, seara, la postul public de televiziune al României, retransmis și pe canalul televiziunii publice internaționale, un realizator de programe culturale, superficial și zâmbăreț, și doi invitați, o domniță profesoară de literatură română și un profesor bătrân de istorie, îl desființau pe... Mihai Eminescu. În primul rând ca poet național. Apoi și ca mare poet român. Dacă e să ne luăm după acei vorbitori este o rușine a culturii române să declare că Eminescu este „poet național". Această sintagmă este, adicătelea, o demonstrație a faptului că România este o țară incultă, „o cultură primitivă a Europei". Să ne închipuim, spuneau vorbitorii, că Franța îl declară pe cutare poet național? Ar fi o rușine a Franței... Spuneau asta amintind ironic despre faptul că, de fapt, Victor Hugo a fost declarat poet

național al Franței, fiindcă, vorba unui contemporan, nici nu se putea altfel. Profesorul de istorie chiar se lăuda că în tinerețe și el l-a considerat pe Eminescu poet național, dar acum treaba asta nu mai merge fiindcă lui îi place, de pildă, Arghezi. Uitase să spună că și Arghezi, și Blaga, și Bacovia, și Ion Barbu, și Nichita Stănescu îl considerau pe Eminescu „poet național". Și chiar om deplin al culturii europene, așa cum a spus despre Eminescu, trebuie să spunem și asta, marele Noica, alt om deplin, în sensul putințelor omenești, al culturii europene. Ca și Eliade sau Lupașcu (lista, spre bucuria noastră, este foarte mare). De fapt, aprigii distrugători de la postul public ai lui Eminescu, ar fi trebuit să aibă, cel puțin pe 15 ianuarie, un comportament științific european, și să arate mai întâi că problema „oamenilor mari" a unor orașe, state și națiuni a luat naștere în antichitatea cea mai timpurie și a constituit prilej de mare rivalitate dintre acele orașe, state și chiar națiuni. Să ne amintim numai de Homer, jinduit practic de toate statele grecilor... Cum e să-i spui unui grec, dar și oricărui alt cetățean al lumii, că Homer nu este chiar mai mult decât un geniu? Adică gloria națională a grecilor și cea universală a oamenilor. Dar cum e să nu le dai rușilor dreptul de a-l numi pe Pușkin poet național? Sau cum ar fi să mergi în Ucraina și să le spui ucrainenilor că a venit timpul să-și scoată din minte faptul că Taras Șevcenco este poetul lor național? Dar cum îi este georgianului fără Șota Rustaveli, japonezului fără Murasaki Shikibu, chinezului fără Li Bo, englezului fără Shakespeare, spaniolului fără Cervantes, italianului fără Dante?

Or, ridicarea cuiva în rang de mare personalitate politică, științifică, militară, culturală (după merite) a unei națiuni face parte din strategia de securitate națională încă a primelor state

care s-au format pe Pământ. Ba și mai înaintea statelor, strămoșul bun, oamenii bătrâni și buni, cu brazdă pe cap, cum mai spune încă poporul român, eroii civilizatori, apărătorii comunităților, feți-frumoșii și năzdrăvanii erau cinstiți și glorificați multe secole, uneori multe milenii după dispariția lor fizică. Eroul, fie el militar sau civilizator, este un adevărat arhetip al oamenilor. Fără el nici nu poate fi închipuită o comunitate omenească puternică, prosperă, organizată. Eroul este nucleul, este farul, este puterea comunității. Toți copilașii unui stat puternic se joacă de-a eroii acelui stat. Fără erou, fie și sub forma celor jucați în film de un Silvester Stallone, orice comunitate modernă puternică este imposibilă. Toate statele serioase ale lumii, în numele securității lor naționale, creează și propagă cu insistență suite întregi de mituri și mitologii cu eroi naționali pentru a nu se destrăma liantul care unește un grup politic, religios sau etnic. Această tehnologie de mobilizare a cetățenilor prin „glorii naționale" este folosită cu mare succes mai ales în epoca modernă cu filmul, radioul, ziarele și revistele, emisiunile televizate și internetul. Țarul rus a investit sume colosale (sic!) în traducerea lui Gogol (despre care Dostoievski spunea: noi toți ne tragem din „Mantaua" lui Gogol). Orice ocupație rusească a unui nou teritoriu este încununată (iar sic!) cu un mare concert simfonic. Bolșoi Teatr nu se face numai din talentul artiștilor și compozitorilor ruși, ci din uriașele investiții ale guvernului rus în cultura rusă.

Nu mai dăm pilde, că sunt cu nemiluita. De ce atunci, noi, românii, nu trebuie să avem eroi naționali, poeți naționali, glorii naționale atunci când popoarele și statele cele mari și tari ale lumii le au? Și le pun monumente. Și le construiesc muzee?

Și denumesc cu numele lor orașe și străzi în acele orașe. Și universități, și biblioteci, și mari centre culturale sau industriale?

Și dacă Benjamin Franklin (vorbim de el fiindcă, repetăm, pe 17 ianuarie s-au împlinit 300 de ani de la nașterea lui) este gloria națională a SUA (pentru descoperirea paratrăznetului, sobei, timbrului poștal, a arhitecturii pragmatice a corăbiilor, a primelor biblioteci publice, dar și pentru că a fost unul din autorii Declarației de Independență și a Constituției SUA), de ce și Mihai Eminescu nu ar fi „gloria națională" a tuturor românilor pentru uriașele merite pe care le are în dezvăluirea rostului ființării ființei omenești? Răspunsul la întrebare este simplu. Fiindcă clasa politică și culturală a românilor (mancurtizată, orbită, înfumurată – de cine?) încă nu le-a arătat românilor nici a milioana parte din meritele lui Mihai Eminescu, merite care sunt și „glorie națională" a României, dar și a întregii lumi. Îndrăznim să punem acest accent pe sintagma „întregii lumi" fiindcă vom arăta chiar aici măcar unele (atâta ne permite sărăcia) din meritele universale ale poetului nostru național. Dincolo de cele poetice, după opinia noastră, cele mai importante sunt cele metafizice, politico-morale și științifice. Pe unele din acestea din urmă le vom arăta aici, fiindcă sunt aproape totalmente ignorate chiar și de cei mai fideli cercetători ai operei lui Eminescu. La altele vom reveni mai încolo.

Eminescu este, după opinia noastră, primul om care a vorbit explicit (în „Andrei Mureșanu") despre „... undele de timp ce viitoru-aduce, spre-a le mâna-n trecut". Nu este greu să punem sintagma lui poetică în formula matematică ce leagă amplitudinea undei de frecvența ei, și, astfel, de energia și puterea ei, și să înțelegem cât de tare i-ar fi trebuit lui Einstein acest mic amănunt descris într-un poem românesc de la 1869. Mai ales

pentru secanta luminoasă a prezentului prin care viitorul aduce timpul pentru a-l mâna în trecut. Dar Eminescu a mers și mai departe, despărțind timpul – cu Logosul revelat omului – de tenebrele nemărginirii și veșniciei, scriind în mai multe poeme cosmogonice și despre „pârghia aceea, ce desfăcând tenebre, ridică viitorul – puterea care toarce al vremii fir" și, anticipând o nouă interpretare a fugilor și „Patimelor..." lui Bach (și ele neîntrecute încă, probabil imposibil de a fi întrecute în această ființare a spiritului), despre cântecul omului „care nu e decât răsunet la vocea cea măreață a undelor teribili, înalte, zgomotoase al unui râu, ce nu-l vezi...".

Legarea cântecului nematerial al omului (răsunet, rezonanță, parte din unda mai superioară care l-a provocat) de formula undelor de timp, responsabile de acomodarea materiei la noile provocări care se iscă din războiul și iubirea hăului universal, apofatic, și cu Logosul universal, și cu acel imposibil de definit „și A, și non-A", trebuie cercetată mai ales azi. Fiindcă iresponsabilii din vârfurile politice ale lumii se joacă de-a țurca și cu ziua de mâine a lumii, folosind mai ales omul ca țurcă, și cu toată arhiva de aur a umanității, străluminată de rostul divin al apariției omului pe pământ. Or, anume rezonanțele despre care vorbește Eminescu – și astea noi le cunoaștem din discuțiile personale pe care le-am avut pe culmile Carpaților cu eminentul fizician rus C. V. Frolov, unul din cei mai mari specialiști în rezonanțe din lume –, sunt la ora actuală foarte intens cercetate în cele mai ascunse laboratoare ale marilor puteri ale lumii.

Dar tot pe atunci, pe la 1869-1875, Eminescu poetiza genial și despre viteza finită a luminii – „mii de ani i-au trebuit, luminii să ne-ajungă". Făcea asta mult înaintea lui Einstein.

Și tot arăta imposibilitatea existenței formulei pe care acesta o căuta cu îndârjire ne-străjuită de har. Ba chiar Eminescu ajunsese mult mai departe decât ar fi putut ajunge oricare om de știință contemporan, îndepărtat prin educație și de „nemarginile de gândire", și de misterul ecuației spirituale a Universului. Eminescu vorbește în „Luceafărul" despre starea neîntreruptă de fulger prin care Hyperion ajunge acolo unde nu-i hotar, nici ochi spre a cunoaște, adică acolo unde nici nu poate fi vorba de vreo formulă sau lege, dincolo de este și poate, de probabilitate și chiar de iluzia probabilității, acolo unde $E=mc^2$, principiul lui Pauli sau nederminarea lui Heisenberg sunt doar niște ușurele ironii ale Demiurgului. Eroul nemuritor al lui Eminescu, liber de temporalitate, dar neliber de iubire, zboară purtat de dor „pân' piere totul, totul" spre misticul ce-l soarbe „asemene uitării celei oarbe", acolo unde „vremea-încearcă în zadar din goluri a se naște". Stephen Hawking, autorul teoriei despre big-bangul care s-ar fi născut din bulbuci de nimic, adică goluri, are și el ce învăța de la Eminescu. Și, nu zadarnic Hawking ironizează intenția celor care vor încerca să bată cu tunul nuclear în cele mai mici fărâme de materie pentru a afla „particula lui Dumnezeu". Cum să o afle dacă El zidește prin Logos, prin răsunetele Logosului care sunt Harul?

Dar „picăturile ce sorb razele lumii într-un grăunte-uimit"? Nu merită oare să deschidă Academia Română un institut multidisciplinar „Eminescu" doar pentru a se căuta aceste „picături" miraculoase ce sorb razele lumii (sic!) și le concentrează într-un grăunte uimit? Dar, oare, următorul vers din „Magul călător prin stele"–

El zboară fără preget ca tunetul rănit;
În sus, în dreapta, -n stânga, lanurile de stele,
Dispar. – El cade, – un astru în caos azvârlit...

– nu ar trebui să stea pe frontispiciul Academiei Române? Veți spune: cum să pui în formulă – și fără asta Academia nu poate deschide un institut – „tunetul rănit". Dar cum să pui în formulă stelele negre – numite azi găuri negre – ce duc, totuși, „lanurile de stele" în „hăul fără fund"?

Mai poate civilizația actuală a omului, încâlcită și în bombe atomice, și în Globalizare, și în amoralitate (mai ales în amoralitatea propagată prin mass-media și Internet) să nu țină cont de partea mistică a ființării sale, de rezonanțele dintre cântecul omului și cel al Divinității care pot provoca – și chiar provoacă și au provocat – și imposibil de cârmuit furtuni, cutremure sau tzunami, dar și ogoitoare bucurii? Nu este rostul acestui studiu să răspundă la această întrebare. Totuși, nu cumva tocmai aceste rezonanțe-răsunete ale lui Eminescu pot lămuri măcar o părticică a fugilor lui Bach? Nu cumva despre asupra acestor răsunete ne atrage atenția și Socrate în atât de cutremurătorul dialog despre „Alkiona", femeia care se preface în pasăre odată pe an, la hotarul dintre iarnă și primăvară, pentru a-și cânta iubitul mort?

S-a spus că în „Scrisoarea I" sau în „Luceafărul" Eminescu a versificat idei din Rig-Veda și Upanișade. Da, pe unele le-a versificat. Dar altele sunt revelații științifice pure zidite în logosul limbii române anume prin intermediul lui. Mai toate zac încă nevalorificate în rime și picioare de vers, deși sunt absolut trebuincioase ființării omenești la hotarul dintre bomba atomi-

că, globalizare și nelămuritele cataclisme morale și naturale care au venit, vin și vor veni peste om fără putință de a fi știute sau oprite.

Dar relația dintre nemuritorii care-și doresc viață temporală și muritorii ce jinduiesc, uneori cu atâta pasiune și crimă, nemurirea? Ironizând setea de nemurire a pigmeilor lumii – și de aceștia, iar, nu avem scăpare – Eminescu vorbește la zi, mai ales pentru ziua de azi, despre echilibrul mistic al ființării (așa de parcă l-ar fi citit pe Pseudo Dionisie Areopagitul), despre relația dintre creat și ne-creat, dintre a fi și a nu fi, dintre lumea fizică și cea spirituală, dar și despre cea care le cuprinde pe ambele fiind dincolo de ele, despre necesitatea imperioasă a păstrării echilibrului dintre lumi și ne-lumi, dintre ne-lumi și Logos, dintre Logos și starea de ascundere tainică în care absolut nimic nu se mișcă. Mai mult, Eminescu pune Divinitatea în echilibrul ființării acum, dar o pune insistând asupra necesității absolute a retragerii de lume, așa cum demonstrează în „Insula lui Euthanasios" și punerea aceasta nu e simplă nici pentru teologi, nici pentru moraliști, nici pentru oamenii de știință (de oamenii politici ce să vorbim? Iată, George W. Bush se roagă singur în biserică în fiece an de 11 septembrie).

Dar postulatele lui lingvistice? De pildă, cele din „Se bate miezul nopții". Ce înseamnă neclintita limbă care menține în ne-schimbare cumpăna gândirii? Ce înseamnă faptul că putem auzi „cum iarba crește", fără foile unse ale cărților, fără colbul școlii, doar cu experiența unică, suferindă, luptătoare, a vieții? Dar „Memento mori" sau panorama deșărtăciunilor? Eminescu vorbește în acest poem („Turma visurilor mele eu le pasc ca oi de aur..."), adânc și competent, bazat pe evenimente istorice și

științifice concrete, dar și pe consistența lor revelată, despre nașterea, mărirea și căderea civilizațiilor, mult mai larg decât permite segmentul creșterii și descreșterii unui imperiu (cum a scris alt mare român, Dimitrie Cantemir despre Imperiul Otoman sau, înaintea lui, Miron Costin – în „Viața lumii"). Finalul acestui urieșesc monument poetic, metafizic, dar și mesianic –

La nimic reduce moartea cifra vieţii cea obscură –
În zădar o măsurăm noi cu-a gândirilor măsură,
Căci gândirile-s fantome, când viaţa este vis

– deși pare și o replică a „deșărtăciunilor" lui Solomon, și o accentuare a pesimismului german de la acea vreme, și o evaluare isihastică a teoriilor upanișadice despre Maya (iluzie, vis), este, în același timp, un mesaj nemaipomenit de curajos de la limitele de ființare ale omului. Se poate spune: au transmis și alți poeți epistole cutremurătoare de acolo. Da, dar meritul lui Eminescu este că nu a pierdut omul cu dorurile lui, cu patimile lui, cu nesațul lui de afirmare (inclusiv prin scrierea emoțiilor și patimilor în piatra piramidelor). Faraonul lui nu este eroul lui Dante, pornit științific în căutarea unei Beatrice iluzorii (și a unui Dumnezeu iluzoriu, zidit, autozidit în câteva cercuri sau ceruri mecanice, pus în formula rigidă a omului). El iubește cu pasiune vie, erotismul lui este vulcanic și anume el stă la baza deciziei de a părăsi această lume... Și magul călător prin stele nu se poate lăsa de pasiunile și patimile sale pământești, de urma vieții lumii, de tradiția ființării care îl impune să se retragă mereu la sursa primordială a ființării omului, nu la rostul lui viitor. Acolo, în vechimea vechimii e izvorul apei vii, acolo e taina rostului ființării pe care omul l-a pierdut îndepărtându-se prea mult de el. Acolo mai încă stau arheii, stâlpii acestei ființări. Dacă se vor risipi ei, și ei tot nu

pot sta veșnic – mai ales fără susținerea luptătoare și suferindă a omului –, totul va fi anihilat și trimis în „stingerea eternă". De aceea este atât de primejdioasă neghioaba (spunem asta cu termenii publicisticii lui Eminescu) teorie a demitizării istoriei, a distrugerii tradițiilor, miturilor și arhetipurilor. Alexandru Hâjdău, și acesta este încă și mai necunoscut de poporul român decât Eminescu (fiindcă, deh!, s-a născut în Basarabia), scria în „Despre scopul filosofiei" (publicat în revista „Vestnik Evropî" în 1830) că prototipul de pe care s-a făurit omul – ca microcosmos și microtheos – are nevoie de comunicare neîntreruptă cu acesta din urmă pentru a transmite necontenit mai sus starea acumului ființial. Fără această comunicare totul se risipește, omul dispare din ființare. De aceea este atât de importantă rezidirea necontenită a „zidurilor părăsite și neisprăvite". De aceea este esențială pentru omenire comunicare mistică și cu izvorul și cu devenirea „cosmosului liturgic", despre care a scris atâta Mircea Eliade. De aceea nu are – și nu poate avea – dreptate Nicolae Manolescu atunci când susține că baladele populare ale românilor sunt compuneri populare ale lui Vasile Alecsandri. Ce are stilul lui Alecsandri cu aceste temelii încă nemăsurate ale ființei omenești? Doar, pe alocuri, măsura de vers a „frunzei verzi", deși, și asta, neînțeleasă de marele bard de la Mircești. Ar fi vrut Alecsandri să-i treacă prin minte misticismul înfiorător din „Vidra" sau „Mihu copilul", cavalcada măreață a lui Negru Vodă coborând „pe Argeș în gios" (câtă asemănare cu pictura din biserica Pătrăuțului, din timpul lui Ștefan cel Mare) sau monologul metafizic al păstorului din „Miorița". A și vorbit despre asta la timpul lui.

În „Dumnezeu și om", înaintea lui Nietzcshe și chiar ironizând filosofia clasică germană, mai ales pe cea a miopului Hegel

(care a terminat istoria omului, dar și a Universului cu persoana sa) Eminescu pune întrebări cutremurătoare nu doar modelelor ontologice românești, ci întregii comunități omenești. ”Fi-va visul omenirii grămădit într-o ființă? Fi-va brațul care șterge-a omenimei neputință ori izvorul cel de taină a luminii-adevărate?” El pune întrebări la care, volens-nonlens, a venit timpul să răspundem măcar parțial în această cumpănă a lumii care și-a făcut și mijloace, și putințe de a se auto-nihila printr-o singură scânteiere a două fire din mâna unui sinucigaș (care poate fi și în bordul care a construit acceleratorul de particule elementare din Elveția). Să răspundem cu toții. Și albi, și negri, și galbeni, și roșii. Dacă nu vrem să se anihileze toată omenirea (și chiar tot pământul) prin explozia atomică sau biologică a unui oarecare posedat de nemurire proprie.

Unde să găsim răspunsul la întrebarea fundamentală cu privire la sensul vieții? În tavernă? În Parlament? Într-un articol de ziar sau la o emisiune neroadă, cu fete goale (într-o țară creștină) a televiziunii? Sau, poate, „pe muntele cu dafini, cu dumbrăvi de măslini”, acolo unde steaua i-a dus pe păstori pe „sfințita-i cale către staulul divin”? Orologiile bat, spune Eminescu, bat necruțător, „dar nimeni mai nu le ascultă”. Și această cercetare, mai repede morală decât metafizică, a marelui poet român ar trebui învățată de către cei care încearcă să se cațere public pe vârful de piramidă a acestor vremi. Fiindcă nici o civilizație sau cultură de pe acest pământ nu poate fi veșnică. Și nu se poate bălăci veșnic într-un hambar de... stele și comedii.

Este cu neputință să arătăm aici (puși și în limitele prutonistrene ale încercărilor omenești) toate meritele științifice – de rang mondial! – ale poetului român Mihai Eminescu. Că nu

sunt cunoscute la New York sau Paris a cui o fi vina? A francezilor? În „Arta guvernării", planul pe puncte al unei guvernări civilizate, Eminescu arată că o elită politică este obligată să țină cont și de tradițiile culturale ale gintei pe care o conduce, și de starea de acum a lumii, și de caile ei de devenire și să armonizeze – în vederea devenirii – hărțile culturale și tehnologice (de care a vorbit și Braudel, dar în a doua jumătate a secolului XX) pentru a o menține pe linia de plutire a lumii? Dar formidabilele drumuri economice pe care le deschide în „Economia națională"? Dar necesitatea imperioasă a unei clase politice morale din „Mizeria vieții noastre publice"? Dar învățămintele din „Bălcescu și urmașii săi"? Nu cumva americanii și-au construit cel mai puternic stat al lumii fiindcă au ținut și țin cont de învățăturile lui Benjamin Franklin? Punem această întrebare fiindcă marea majoritate (absoluta majoritate) a oamenilor politici români nici nu deschid articolul despre Bălcescu în care Eminescu pune, ca și Franklin de altfel, accentul pe dreptul egal al tuturor oamenilor la fericire și la prosperitate? Dar „Avatarii faraonului Tla"? De ce nu am face un congres la care să invităm măcar pe unii din cei mai mari antropologi ai lumii și să le arătăm ecuația dintre piramida egipteană și piramidale politice, economice, sociale, morale, culturale, religioase ale lumii așa cum a rezolvat-o Eminescu? Dar studiul despre Basarabia, în care Eminescu demonstrează că Basarabia nu este doar cel mai puternic scut al României, ci unul din cele mai puternice scuturi ale întregii civilizații europene? Dar mitologicalele pe care le-ar invidia și Claude Levi-Strauss (de fapt le-a și invidiat, dar prin Mircea Eliade)? Dar „anii ce trec ca lungi nori pe șesuri"? Dar zilele de aur ale scripturilor române (dintre care unele, ca cele ale lui Neagoe Basarab, sunt nestemate culturale ale întregii lumi)? Dar

rugăciunea unui dac? Dar vreme trece, vreme vine? Dar cine a mai întrecut poetic, măcar în România, genele ostenite ale celui care suflă seara în lumânare? Sau, poate, nu se mai fac cariere prin protecție de fuste? Poate în sfatul țării nu se-adun să se admire cei care se bat cu pumnul în piept, chiar acum, în cabinetul procurorului, că viața lor este curată ca cristalul și că, da! avem cea mai coruptă clasă politică din Europa, dar nu avem corupți?

Ce mi-i vremea când de veacuri, stele-mi scânteie în lacuri?/ Ne-nțeles rămâne gândul ce străbate cânturile. În aceste condiții nu e păcat, oare, să se lepede clipa cea repede, ce ni s-a dat? Nu e păcat că Dumnezeu a dat prin poporul român una din cele mai mari glorii ale lumii și că poporul acesta nu are o clasă politică și intelectuală care să valorifice pentru poporul român, măcar pentru poporul român, această glorie? Nu e păcat că în plină expansiune a culturilor acestei lumi prin marile lor personalități, la Televiziunea publică a românilor se desființează poetul, publicistul, filosoful, omul de știință, omul politic, dar și omul Mihai Eminescu, cel care nu a pretins în viața lui altă glorie decât pe cea de a-și sluji „sărăcia, și nevoile și neamul"? Cu această ultimă întrebare autorul acestor rânduri pune încă odată în valoare uriașa „glorie națională" a lui Benjamin Franklin, dar și dreptul la „glorie națională și universală" a lui Mihai Eminescu, drept fără de care mai ales poporul român nu poate avea identitate și devenire.

EMINESCU, MOARTE ȘI SACRIFICIU

Tot mai mulți cercetători vorbesc de sacrificiul lui Eminescu, nu de moartea lui. Dar cine l-a sacrificat? Invidioșii? Cei care nu mai puteau accepta (în epoca deloc limpede când ziarul devenea principala sursă de informație) ca publicistul Eminescu să formeze cu geniul sau opinia publică din România? Noi toți, românii și România? Theodor Codreanu susține cu bună dreptate: Eminescu a fost sacrificat de ei. Nicolae Georgescu are și el dreptatea lui: Noi ni l-am sacrificat pe Eminescu. În lumina noilor date se poate da și altă ipoteză: Eminescu s-a sacrificat pe sine însuși.

Acum, la trecerea atâtor ani devine tot mai evident că pasiunea pentru poezie s-a consumat în cazul Eminescu pe la 27 de ani. Încet-încet se dezvolta Eminescu publicistul și la 33 de ani (1883) Eminescu era cu siguranță unul din cei mai mari publiciști ai lumii (sic!). Tocmai în acel timp tirajul gazetelor creștea ca apa, publiciștii deveneau în întreaga lume nu numai oamenii care informau, ci și cei care formau opinia publica și influențau astfel nemijlocit rezultatul alegerilor multipartide. Nu e locul

aici să arătăm ce, cât, cum și cu ce scop a scris Eminescu în presa vremii. Dar cu siguranță de la un timp el începuse să încurce în modul cel mai serios pe cei care trăgeau pe atunci sforile politicii nu numai la București, dar și în câteva capitale importante ale Europei, cum ar fi Sankt-Peterburgul, Viena, Parisul, Constantinopolul, Berlinul. Interesul geo-politic sau geo-economic al acelor capitale (vezi războiul necruțător pe care Imperiul rus l-a dus împotriva Unirii Principatelor), promovat și de politicieni, și de serviciile secrete ce-s deasupra politicienilor, și de oamenii de afaceri erau atacate cu subtilitate, cu bătaie lungă în sufletul omenesc, de către Eminescu. Personalitatea lui urieșească nu putea fi influențată, Eminescu nu putea scrie, ca mulți alți contemporani (și moderni de-ai noștri), la comandă.

Fraza lui nu conținea numai informație sau atac la partid sau persoană, ci, fiind construită în mod poetic, adică mai ales cu har, era răsunet și a problemelor de moment ale oamenilor, dar și a celor izvorâte din aspirația lor spre mântuire. Ea armoniza istoria și tradiția cu prezentul și cu ziua de mâine. Ea rezona tocmai de aceea cu stările cele mai profunde ale oamenilor. Nu era numaidecât să-și semneze articolele, să pună în fiecare propoziție câte doi de „eu" (așa cum face majoritatea absolută a formatorilor de opinie actuali – în publicistica lui Eminescu nu există „eu"). Era de ajuns sa apară editat în ziar textul scris de el ca să fie imediat citit și pus de motorul de ființare al cititorului în planul acțiunilor de ființare activă, curajoasă, binefăcătoare și omului, și țării. Rezultatul acțiunii textelor lui era așa de puternic încât toată societatea cititoare de ziare (și virusul acesta tocmai infestase lumea) vorbea în acea zi, ba și a doua zi, și multe zile după asta, despre ideile propuse în acel text al lui

Eminescu, de multe ori nesemnat, anonim. Dar cine a cercetat răsunetul scrisului publicistic al lui Eminescu în jurnalele, discursurile sau acțiunile oamenilor puternici de atunci? Nimeni, că „nu-s mijloace”... Fiindcă statul român dă 80.000 de euro unui „protejat de fuste” ca să se plimbe cu mândrele sale (acum și mândrii săi) pe la culegătorii români de căpșuni din Spania, și refuză 8.000 de euro unui doctorand talentat care să urmărească atent firul publicistic prin care Eminescu a schimbat nu doar mentalul unor cititori de ziare, ci și harta devenirii (spre mai bine) a României.

Cum se simțeau în acele condiții proprietarii „Timpului”? Nu e greu de apreciat. Se simțeau umiliți în saloane, Parlament, Guvern, de ideile lui Eminescu. Chiar dacă se așeza la cel mai modest colț de salon Eminescu devenea centrul salonului. Chiar dacă se ascunde în cel mai întunecat colț la balcoanele Parlamentului, privirea lui cutremura discursul impostorului ce vorbea la tribuna Parlamentului. Cu Eminescu nu era de glumit. Desigur, nu era vorba de fracul, mustața, pletele sau de frumusețea lui fizică. Ci de ce spunea el. Ideile lui îi obligau să-și schimbe discursul și îi încurcau să-și promoveze cumetriile. Ele deranjau pe grangurii cei mari din imperiile europene, groparii de atunci (și de acum, așa e logica dominației lumii, rămâne pe val cel puternic, nu cel slab) ai României. Era normal deci să le stea în gât și într-o zi să-l scoată de la gazetă, să-i propună delicat sa se ocupe numai de poezie, că prin ea se manifesta ca geniu. Uneori chiar îți trece prin minte că Maiorescu a creat teoriile sale despre „arta fără fond” doar pentru a-l îndepărta pe Eminescu, cel mai de temut rival al său, de fondul problemelor care bântuiau atunci România. Era prea târziu. Eminescu înțelesese că România nu

poate fi schimbată prin poezie „fără fond" („textualistă", strigă azi mai prin toată mass-media postmoderniștii), ci prin armonizarea fondului primordial al mentalității oamenilor cu provocările prezentului și ale zilei de mâine. La ce folosea această armonizare? Citiți atent măcar „Economia națioanală" (cum să nu aplaudăm invitațiile profesorului Paul Bran, rectorul ASE din București, dar și fondatorul ASEM-lui de la Chișinău, de a citi și reciti opera economică a lui Eminescu?) și veți vedea ținta ascunsă a lui Eminescu – formarea în mintea și sufletul cetățenilor a unui câmp decizional fortificat, bazat desigur, și pe problemele curente ale societății românești, în special cele politice și economie, dar și pe referința istorică (inclusiv economică), de mare vechime pentru România (Eminescu a pus Dacia în rândul marilor puteri spirituale, tehnologice și economice ale lumii și cercetarea arheologică descoperă cu uimire că el a avut dreptate), și pe întinderea demnității morale si pe verticala purificatoare a ortodoxei (ortodoxia este maica spirituală a neamului românesc, spunea Mihai Eminescu). Cu siguranță un asemenea formator de opinie încurca nu numai partidelor aflate în competiție acerbă pentru putere, liderilor acelor partide ci, probabil (partea asta de influență este totalmente necercetată), și lui Carol I, cititor atent de ziare, modernizator al Principatelor Române, dar și „străin", și aflat sub tutela „bordului" caselor regale ale vremii. „Da mai închideți-i gura lui Eminescu!" a devenit într-o zi ordin și ordinul a fost executat. Cum? De cine? Dar, oare, Eminescu nu era pregătit pentru a face față și acestui ordin?

Pentru a răspunde la această întrebare introducem în cercetarea noastră o foarte delicată problemă filosofică (de fapt cea mai delicată problemă a ființării ființei), cea a nemuririi sufletului.

Se știe ca Zalmoxis, „regele nostru care este zeu", a transmis oamenilor (inclusiv lui Socrate, pe câmpul de lupte de la Potidea) o cale paradoxală pentru a deveni nemuritor: cel care vroia să ajungă în câmpurile paradisului lui trebuie să se lase ales prin tragere la sorți (așa se vede cât de importantă este sintagma mioritică „iar de-o fi să mor"), odată la cinci ani, din cei mai buni oameni ai Daciei, pentru a fi trimis la Zalmoxis prin aruncarea lui într-un „lan" de sulițe. Nu era vorba de o sinucidere, de saturație, spleen, tocka sau plictiseală de viață, ci de o trecere secantă din câmpul vieții în paradisul lui Zalmoxis, imposibil în planul (spațiul) vieții omului, pentru a transmite Zeului mesajul (cunoștințele, starea lumii) celor care viețuiesc acum (cât de apropiată este această sofrosine de învățătura lui Alexandru Hâjdău despre necesitatea comunicării neîntrerupte dintre om și prototipul după care a fost zidit!). Sacrificatul din ritualul zalmoxian tocmai de aceea a fost denumit de cei vechi (Herodot) mesager. Dar era vorba de un mesager filosof, enciclopedist, luminat și, mai ales, purificat, cu inima deschisă pentru toate cercetările omenești posibile (vezi și „Harmides", de Socrate). Sacrificiul mesagerului, accentuăm iar acest lucru, era benevol, cel care era sacrificat se jertfea pe sine prin „ne-temere de moarte" (cum spunea Mircea Vulcănescu despre dimensiunea românească a existenței" urmând calea mioritică). Alesul care nu murea după aruncarea în sulițe era considerat un laș sau impostor – el era excomunicat imediat – și se alegea (tot prin tragere la sorți dintre cei mai buni) alt pretendent la nemurire pentru a fi trimis ca mesager la Zalmoxis.

Deci o oarecare moarte, mai ales cea naturală, nu îi dădea nemurire pretendentului la nemurire. Trebuia să te purifici prin post și rugăciune (peliații daci erau vestiți ca anahoreți în toată

antichitatea), să fii curajos (mai ales în războaie) și să cunoști tot firul lumii. Așa a fost inițiat în zalmoxism și Socrate pe câmpul de la Potidea de către unul din medicii lui Zalmoxis. El s-a sacrificat pe sine la 399 B.C., pentru a realiza ultima cunoaștere a acestei lumi (sau prima a celei „de dincolo" – nemurirea). El a plecat la Zeul care l-a îndrumat atâta timp și pentru credința în care, după opinia noastră, a fost inițiat la Potidea de către acel misterios medic al lui Zalmoxis prin meditație (a stat nemișcat o noapte), închinare la Soarele care răsare (mergând desculț pe gheață) și curaj deosebit în lupte (nu i-a fost, deci, frică de moarte). Ne-am ocupat la timpul cuvenit (vezi „Socrate, 432 B.C.") de aceste probleme. Am vrut numai să amintim aici deosebirea esențială dintre moartea naturală, întâmplătoare sau violentă, de sacrificiul benevol al celui inițiat și tras la sorți pentru acest destin. Doar acest tip de sacrificiu deschidea dacilor nu doar drum spre nemurire (atât de jinduită de toți mai marii lumii), ci și spre un loc în preajma regelui lor, care era zeu și care avea nevoie (și știința asta chiar este o sofrosine) de cunoștințele lui pentru a toarce, poate, așa cum spune și Eminescu, al lumii fir.

Se pare ca tocmai acest drum, socratic, a fost ales de Eminescu atunci când a fost pus față în față cu ignoranții din Areopagul românesc de la 28 iunie 1883. Lipsit și de posibilitatea de a armoniza ființa românească cu ființa lumii, marginalizat și chiar batjocorit de puternicii de la vremea lui, el s-a exilat într-o ființare prin suferință totală, și-a umplut rănile cu viermi, s-a intoxicat sângele cu mercur, s-a lăsat dus și la spitalul de nebuni, și-a trecut în ființa sa și rănile lui Matei Basarab, a devenit

arhetip al suferinței (și fără suferință nimeni nu poate auzi cum crește iarba) și s-a sacrificat (jertfit) pe sine însuși la 15 iunie 1889 spre binele României și a poporului român.

El a ars de viu, chinuit ca Nessus, a băut până la fund cupa „morții neîndurătoare" și s-a redat astfel pe sine-sieși. Nu e adevărat că acest destin este unul ne-ortodox, cum au încercat să-i re-citească viața unii. Omul, „microcosmos și microtheos" (sintagma lui Alexandru Hâjdău de la 1830 pare să fie prima enunțată în lume anume în acest fel), atunci când se cunoaște pe sine până la substraturile cele mai adânci (dar nu pentru a se făli cu asta în ochii pizmatici ai lumii), de fapt descoperă iubirea, inclusiv patimile iubirii ca drum spre iubire, și se îndumnezeiește. Pe acest drum, al lui Daniil Sihastrul, dar și al lui Neagoe Basarab, a mers Mihai Eminescu, gloria națională a neamului românesc.

Cei care au vrut să-l treacă la 28 iunie 1883 în umbra vieții publice din România și să-l recalifice într-un poet al „formelor fără fond", care poate au și provocat boala lui Eminescu, au greșit, însă, din start: Eminescu devine, prin dispariția sa violentă din 1889 (practic hotărâtă în 1883) nu doar „axa literaturii românești", ci principala axa a spiritualității românești, adică axa în jurul căreia se construiește și se va construi devenirea poporului român. Nu e de mirare, deci, că și astăzi așa de mulți „binevoitori" încearcă să minimalizeze importanța lui Eminescu atât în planul acomodării limbii române la provocările „neologomaniilor amplificate" (cum le spunea același Alexandru Hâjdău) (și cei care urmăresc îmbunătățirile „naturale" ale limbii române – cel puțin de la textul lui Neacșu până azi – știu că ea se acomodează superb la noua lume), cât, mai ales, în cel al punerii în circulație

a referințelor istorice, economice, spirituale și morale ale poporului român, referințe coroborate și cu evoluțiile tehnologice, și cu cele geopolitice, și cu posibilitatea armonizării lor mai ales cu dezvoltarea economică a lumii și intrarea României nu numai pe piețele economice, ci și pe cele culturale și politice.

A existat un complot împotriva lui Eminescu? O cercetare fundamentală, realizată pe un eșantion de date din viața lui cât mai precis, luate zi de zi și, uneori, chiar oră de oră, poate și minut cu minut, ar putea da un răspuns bun la această întrebare. Dar tot această cercetare ar putea să ne răspundă și la întrebarea întrebărilor, dacă Eminescu a fost ucis sau sacrificat, dacă Eminescu a murit natural sau s-a sacrificat pe sine însuși pentru a ruga Zeul să aibă milă de poporul român.

NAŢIONALISMUL ȘI ISTERIA MULTICULTURALĂ. PILDA BASARABEANĂ

Interesant lucru: demofilii de ieri (cei din spațiul românesc al Basarabiei), adică cei care au luptat jertfelnic pentru democrație și drepturile omului în spațiul dominat de fosta URSS, cei care au luptat deschis contra regimului totalitarist, credincioșii în Dumnezeu, mai ales credincioșii ortodocși care au fost târâți de bărbi prin sate și orașe, băgați la ani grei de pușcărie și de multe ori uciși fără milă, apoi deținuții politici, deportații în Gulag, luptătorii pentru românismul lor nativ, chinuiții, dar de fapt iluminații, aproape toți au devenit în democrația din ultimii ani naționaliști, antisemiți și chiar fasciști. Și cine sunt cei care prin televiziuni și gazete transformă în naționaliști pe demofilii de ieri? Răspunsul este, vorba lui Caragiale, de ras mustățile: tocmai acei care au stat ieri binișor, cu pufușor pe botișor, în organele represive comuniste sau care, adicătelea, au rezistat prin „opera" lor în administrație, mass-media, literatură, știință și chiar în organele superioare de partid. De ce se întâmplă fenomenul acesta în democrațiile postcomuniste? Fiindcă anticomu-

nismul din spațiul fostei Uniuni Sovietice a fost, chiar și în pilda concretă a rușilor, și luptă pentru eliberare națională. Sau, cum îl eticheta partidul comunist și organele lui represive (pentru a scăpa de formula „anticomunism"), naționalism.

Printre luptătorii anticomuniști de alte etnii decât cea rusă din fosta URSS puțini sunt cei cărora nu li s-a pus în dosarul de „dușman al poporului", mai întâi, apartenența la o etnie și... naționalismul acelei etnii. De fapt Kremlinul nu credea nici într-un activist de altă etnie decât cea rusă, și, pe anumite etape ale războiului pentru crearea imperiului comunist universal, în cei de origine etnică evreiască. Au mărturisit acest lucru mai ales ofițerii superiori de KGB. Fiecare din ei era urmărit cu strășnicie de către un ofițer de KGB rus (și, uneori, de către unul evreu, care, la rândul lui, era supravegheat de unul rus). Urmărirea asta au simțit-o pe pielea lor și activiștii superiori al partidului comunist – peste tot în fostele republici sovietice, sau în autonomii, sau regiuni cu specific etnic, chiar și în simplele raioane sau în organizațiile și întreprinderile cu un număr mai mare de salariați – cel puțin al doilea om în ierarhia comunistă, sau în administrație, sau la serviciul de cadre era în mod obligatoriu rus. Iar naționalismul, mai ales cel anticomunist, era considerat dușmanul de moarte al partidului comuniștilor.

Iar dacă cercetăm cu atenție fenomenul vedem că regimul criminal comunist a fost zdruncinat din temelii anume prin lupta de eliberare națională a popoarelor din fosta URSS. Comunismul a picat mai întâi la Tallin, Chișinău, Vilnius, Tbilisi, Bacu, Riga, Erevan și doar mai apoi la Moscova. Și că anume această luptă a fost susținută de către posturile de radio apusene, mai ales de „Voice of America" și „Radio Free Europe". Și că, cel

puțin românii din Basarabia, în acest sens, au merite la fel de mari ca și popoarele baltice sau caucaziene. Iar pentru etapa toamnei anului 1988 și primăvara lui 1989 românii din Basarabia au fost, cu marile lor demonstrații și adunări, chiar în prima linie a luptei anticomuniste (nenorocul basarabenilor a fost că lupta lor nu s-a întâmplat la Vilnius sau Riga, balticii aveau și o diaspora anticomunistă puternică și secții la posturile de radio amintite mai sus, iar mișcarea națională și anticomunistă din Basarabia nu putea coincide cu mișcarea anticomunistă din România).

Să revenim, pentru a ilumina denigrarea actuală a foștilor demofili, la timpurile dinaintea anului 1989. Să ne amintim măcar vestitul caz al „medicilor evrei" de la începutul anilor 50 al secolului trecut. Crima lor consta în faptul că acei medici erau evrei și anume ca evrei au atentat la securitatea națională a URSS. Adică era vorba de un caz tipic de rasism de tip comunist băgat de Kremlin și de Stalin sub șandramaua (hai să-i spunem așa, neaoș) naționalistă. Același lucru se poate spune despre alt caz concret, cel al grupului anticomunist Șoltoianu-Usatiuc-Ghimpu, creatorii Frontului Național Român din Basarabia. Membrii marcanți ai acestui grup au făcut ani grei de Gulag în primul rând ca naționaliști. Deși esența luptei pe care au dus-o acești oameni era totalmente anticomunistă, adică antitotalitaristă și urmărea să deschidă ochii opiniei publice internaționale asupra crimelor (genocidului) pe care îl înfăptuia cu multă cruzime în fosta URSS partidul comuniștilor. Să mai amintim că în URSS, o creatură geopolitică din zeci și zeci de popoare, lupta cu naționalismul făcea parte din tehnicile de bază ale activității aparatului represiv leninist-stalinist.

Chiar dacă nu știai de naționalism, aflai despre el ca de o ciumă de care trebuie să te păzești cu mare atenție. De unde aflai? Din ziare, în primul rând. Apoi de la radio și televiziune, din lecțiile publice ale sutelor de mii de propagandiști și activiști de partid. Sau din pilda concretă a pedepsirii dure a celor care au spus „ceva" (de multe ori nici nu spuneau nimic, ci doar erau pârâți anonim că ar fi spus „ceva"), a trimiterii lor în Gulag cu un proces de formă (vezi cazul „Arcașilor lui Ștefan", tot din Basarabia). Sau dispariția lor fără nici o urmă (vezi cazul marelui intelectual basarabean Petre Ștefănucă, sau al unor membri ai Sfatului Țării – cum ar fi Teodor Neaga și alții care nu au fost informați despre primejdia de moarte a comunismului). Cei care nu reușit să plece din Basarabia și Bucovina în dezastrul evacuării de o zi l-au blestemat pe Carol al II-lea a pentru „mazilirea" necugetată, nedemnă pentru un om care se pretindea „rege al tuturor românilor" a sute de mii de români din spațiul prutonistrean). Toți, toți cei care nu s-au putut despărți de familii pe 28 iunie 1940 și au fost trimiși în Gulag fără nici un proces (vezi cazul Abajeru-Crihan de la începutul anilor '50 din Basarabia), cu toții l-au blestemat pe Carol al II-lea în primul rând. Și apoi pe ocupantul sovietic.

Pilda vie, adică arestarea naționaliștilor, judecarea în colectiv (când era cazul), sau dispariția fără urmă (tot după caz, dar și în dependență de zelul celor care executau ordinul), sau darea afară din câmpul muncii, apoi imposibilitatea de a găsi un loc de muncă, de facto condamnarea la dispariție prin înfometare și boli era folosită cu deosebit succes de către aparatul represiv comunist. Existau, însă, și metode mai subtile de luptă contra naționalismului – elitelor, celor talentați, forma-

torilor reali de opinie în comune, cartiere, societăți profesionale sau culturale li se înscenau, mai ales pe domeniul patimilor omenești, diferite potlogării și apoi erau chemați, speriați (că va ști soția și copii, că nu vei mai primi apartament, că nu mai ajungi doctor în științe, că vei fi trimis la țară sau în Siberia) și umilit (uneori în genunchi) până omul se dădea de bună voie în mâinile lor și accepta să fie turnător și, de multe ori, ofițer sub acoperire al poliției politice.

Nu e de mirare, așadar, că și toată lupta anticomunistă a poporului român din Basarabia din anii 1988-1991 a fost calificată și mai este calificată drept naționalism și chiar fascism („Tricolorul este steag fascist", iată o vestită vorbă a lui Vladimir Voronin, președintele comunist al republicii Moldova). Și, în marea majoritate a cazurilor, nici unul din activiștii sau foștii activiști de partid deveniți peste noapte, dar în democrație, demofili și, mai ales, apărători ai poporului evreu, nu vorbesc despre alungarea evreilor din fosta URSS, despre genocidul organizat de către partidul comunist popoarelor băștinșe, despre deportarea unor popoare întregi („vina" tătarilor sau a cecenilor încă nu a fost spălată de nici o instanță internațională sau măcar de o pocăință generală a partidului comunist și a Internaționalei Comuniste) sau despre umilința lor etnică în propriul lor leagăn de ființare (obligativitatea învățării limbii ruse și practicării obiceiurilor culturale ale rușilor, cum ar fi, de pildă, dansarea în colectiv a dansului „Kalinka", cântarea în colectiv a cântecului „Katiușa" sau băutul, de foarte multe ori în colectiv, a vodcii în cantități mari).

Așa se face că marea majoritate a celor care au fost în primele rânduri ale luptei anticomuniste în Basarabia în anii

„revoluției noastre de catifea" au fost trecuți în listele naționaliștilor încă înainte de a se declanșa marile demonstrații și adunări anticomuniste din 1987-1989. Adunările de la Uniunea Scriitorilor, începute la 16 mai 1987 sub paza mai multor tancuri și blindate erau „naționaliste". Mitingurile spontane de pe Alea Clasicilor în susținerea scriitorilor din vara-toamna lui 1988 au fost toate denumite „naționaliste". Uriașele demonstrații din februarie-martie 1989 de pe bulevardul central al Chișinăului erau „naționaliste". Mișcarea ecologistă din Basarabia era „naționalistă". Adunările magnifice, de peste 20.000 de oameni, din Teatrul de Vară din Chișinău, organizate de cenaclul „Alexei Mateevici" pentru susținerea demersului scriitorilor și oamenilor de știință de revenire la limba română ca limbă de stat și la veșmântul ei latin, erau „naționaliste". Spectacolul teatrului „Alexei Mateevici" „Ce vor scriitorii" (premiera s-a jucat la 27 martie 1989 cu afișe în grafia latină) era „naționalist". Marea Adunare Națională din piața centrală a Chișinăului de pe 27 august 1989 era „naționalistă". Declarația de Independență a Republicii Moldova, unde se arătau consecințele grave ale pactului Ribbentrop-Molotov, genocidul comunist, dar și faptul că moldovenii sunt români și vorbitori ai limbii române, era „naționalistă". Tot ce deconspira o crimă cât de mică a fostului regim și, în special, a partidului comunist și organelor sale represive, era declarat naționalism. Și doar ei, călăii de ieri, ucigașii a zeci de milioane de oameni (inclusiv prin crime ecologice de proporții pe care le-au condus și actualii fruntași ai partidului comunist din Basarabia, cum ar fi tovarășii Calin, Bondarciuc, Jdanov, Iovv, Mișin și alții) sunt demofili, luptători pentru drepturile tuturor etniilor, apărători fideli ai spațiului multicultural basarabean. Ei, care au organizat alungarea aproape

totală a evreilor din Basarabia (de ce au plecat evreii din raiul comunist al RSSM, tovarășe Voronin?), care au lichidat cultura și limba găgăuzilor, care au ațâțat unii împotriva altora românii din Basarabia și Transnistria, care au rupt Transnistria de republica Moldova și au instalat acolo la putere lepădătura cinovnicească și KGB-istă a fostului regim comunist, care a și provocat în 1992 (susținută militar și politic de Rusia) crâncenul război de pe Nistru (condamnat și de CEDO), toți aceștia, iată, sunt demofili, iubitori de democrație, de economie de piață, de idealuri culturale europene. Și doar amărâții intelectuali români din Basarabia (mai ales acei care apără opera lui Eminescu), patrioții care au stat în prima linie și la demonstrațiile anticomuniste, și la adunările anticomuniste, și pe frontul de pe Nistru în 1992, numai aceștia, au fost declarați naționaliști, antisemiți, fasciști, pedofili politici și chiar teroriști și condamnați la ani grei de umilință și sărăcie.

Mirarea noastră vine acum de la faptul că această stigmatizare a luptătorilor anticomuniști cu eticheta „naționaliști" continuă cu înverșunare și în zilele noastre, adică și în 2006. Practic toată elita intelectuală a Basarabiei este în opinia foștilor și actualilor comuniști, ați ghicit, naționalistă. De ce? Fiindcă se opune, să zicem, invaziei monopoliste a mass-mediei ruse în Basarabia (zeci de posturi de radio și TV rusești, sute de ziare și reviste, mii de situri pe Internet, sute și sute de magazine de cărți rusești și mai nimic, de multe ori absolut nimic românesc) atunci când cetățenii de etnie română reprezintă 80 procente în structura demografică a republicii Moldova, iar cei de etnie rusă, veniți aici după 1945 în funcții represive bine plătite, numai vreo 5 procente (datele reale se ascund). Acești 80%

de cetățeni de etnie română duc tot greul bugetului, trăiesc mai ales în zona rurală în condiții medico-sanitare, educaționale și alimentare umilitoare (republica Moldova, stat lipsit de resurse energetice sau minerale, este cea mai săracă țară a Europei anume din cauza acestei „diaspore" rurale unde trăiește marea majoritate a românilor). Din rândurile acestor condamnați la sărăcie recrutează marfa lor proxeneții și traficanții de carne vie din toată Europa. Iar rușii și apărătorii lor comuniști, adică fosta nomenclatură rasist-comunistă de ieri, de facto cei care au trăit foarte bine și ieri chinuind pe aceiași „baranâ" și „mulâ"* trăiesc la orașe, se folosesc de toate binefacerile politice și sociale ale democrației (educație, transport, asistență sanitară, acces la informație, apărare socială), primesc pensii bune (fiindcă au avut salarii mari în trecutul comunist și nu au muncit ca robii în colhozuri), batjocoresc pe acei care îndrăznesc să vorbească despre condițiile în care trăiește majoritatea română și le mai zic că sunt naționaliști (comuniștii moldoveni au ajuns cu aceste denigrări până la Consiliul Europei și la ONU)

De fapt anticomunismul a dispărut aproape cu totul din spațiul românesc în formula lui clasică, cea din perioada războiului rece. Ca să fii primit în rândurile celor care se declară azi anticomuniști trebuie să nu mai folosești în discursuri sau scris termenul „român" (și, mai ales, „mândria de a fi român"), să te declari de altă credință decât cea ortodoxă, să-l batjocorești public pe Decebal, Ștefan cel Mare și Eminescu, să publici studii ateiste despre posibilitatea cunoașterii „ideii de Dumnezeu" (Dumnezeu, adicătelea, este o idee omenească, o creatură,

---

** „baranâ", mulâ (oi, berbeci, măgari) așa îi numesc rușii din Chișinău pe etnicii români de aici*

deh! a „geniului omenesc”), să strigi zi și noapte despre spațiul multicultural european și să nu sufli nici un cuvințel despre faptul că acest spațiu este, de facto, un mare buchet de culturi naționale. Anticomunismul (ca și comunismul) poate fi după opinia noii clase anticomuniste (care nu a luptat pe baricade în anii totalitarismului și nu a suferit în Gulag) doar multicultural și antinațional. Tricolorul este steag fascist. România este stat imperialist. Limba română vorbită în Basarabia (de pildă cea în care este scris acest articol) nu este limbă română. Cei care pledează pentru un manual de istorie al românilor (într-un stat cu peste 80% români) sunt naționaliști (de parcă strămunii rușilor, ucrainenilor, bulgarilor, găgăuzilor și evreilor care locuiesc acum în Basarabia au luptat în armata lui Ștefan cel Mare și au construit cetățile de la Hotin, Soroca, Tighina și Cetatea Albă). Cei care cer ca massmedia rusă din Basarabia să nu mai fie monopolistă (fiindcă este finanțată cu bani grei de la Moscova) sunt dușmani ai poporului multicultural al republicii Moldova. Nu se mai fac sărbători naționale, ci doar multiculturale. De Ziua Limbii Române (din 31 august 2005) s-a făcut chiar și un festival al teatrelor naționale din Basarabia (de facto aici există numai un singur Teatru Național, celelalte aduse la acel festival erau mici grupuri folclorice de amatori), iar termenul „român” a fost scos din titulatura sărbătorii. De fapt toate sărbătorile naționale ale românilor au fost înlocuite de comuniști și de aliații lor (democrați, creștini-democrați și social-liberali) cu uriașe beții și orgii naționale care se organizează chiar în Sfânta Sfintelor lupte pentru democrație și renaștere națională, în Piața Marii Adunări Naționale. Republica Moldova a adoptat chiar și o strategie „națională” de luptă cu tendințele naționaliste (citește – anticomuniste) și apărarea nou născutului spațiu multicultural al republicii Moldova.

Cel care a propus în Parlamentul ales în 1990 ca această Piață să fie pavată și sfințită și cu o Alee a patriarhilor Basarabiei (Alexandru Hâjdău, Alecu Donici, Constantin Stamati, Alecu Russo, Mihail Kogălniceanu, B. P. Hașdeu, mitropolitul Iosif Naniescu, Zamfir Rally Arbore, Constantin Stere, Vasile Stroiescu, Ion Inculeț, Ion Pelivan, Pantilimon Halipa, Ștefan Lupașco, Vasile Pârvan, mitropolitul Antonie Plămădeală, mitropolitul Nestor Vornicescu, Eugen Coșeriu și alții) scrie acum aceste rânduri tot cu nemernicia arhitecturii Casei Guvernului în față (ridicată acolo în locul Eparhiei Basarabiei).

Așa anticomunismul românilor din Basarabia a rămas și în democrație naționalism. Iar vechii activiști de partid, mulți din ei călăi nepocăiți de pe mâinile cărora mai curge încă sângele nevinovat al victimelor (de-ar ști Europa câte zeci de mii de femei am ucis noi în Basarabia doar cu pesticidele și erbicidele! îi spunea autorului acestui studiu un fost președinte de colhoz), au devenit mari luptători pentru drepturile multiculturale ale cetățenilor republicii Moldova. Lupta contra naționalismului românesc din Basarabia se dă, ați ghicit, în limba rusă și urmărește ca mai ales românii să vorbească în rusă. Iar rușii să nu vorbească în limbă română. Ca românii din Basarabia să părăsească în masă patria lor (aproape un milion din cei 3,5 milioane au și plecat), iar etnicii ruși să fie asigurați cu locuri de muncă bine plătite („primim la lucru vorbitori de limbă rusă", iată un anunț des întâlnit în mass-media rusă de la Chișinău). Ca românii din Basarabia să nu-și mai amintească de crimele urmașilor lui Lenin, Troțki și Stalin (aproape un milion de oameni dispăruți din Basarabia între 28 iunie 1940 și martie 1952), și mai ales de executorii acelor crime. Iar rușii să trâmbițeze zi și noapte

de Crimele lui Ion Antonescu (impunând o opinie publică prin care să uităm cu desăvârșire că Ion Antonescu, în acele circumstanțe ale pierderii unor mari teritorii din România Mare, a ordonat un război împotriva și unui ocupant cinic, și împotriva ideologiei comuniste a acelui ocupant, cea care a trimis în neant zeci de milioane de inocenți). Sau, mai recent, de așa zisele păcate ale Bisericii Ortodoxe Române. Sau, și mai recent, de antisemitismului scriitorului român Paul Goma, originar din satul Mana, județul Orhei, Basarabia.

Dar toate astea treacă-meargă. Voronin, Mișin, Calin, Jdanov, Iovv, Stepaniuc, Stati, Tcaciuc, adică comuniștii de ieri și de azi din Basarabia, sunt sub nasul basarabenilor și se știe ce poame și ce luptători pentru democrație și drepturile omului au fost și sunt. Dar ce te faci cu frații de peste Prut, care, de la un timp, se feresc ca dracul de tămâie de „naționaliștii" basarabeni, de facto de luptătorii anticomuniști de aici? Ce te faci cu cei care pun pe Dumnezeu în formulă și atacă zi și noapte Biserica Ortodoxă Română? Ce te faci cu secretarii de partid de ieri, redactorii șefi și editorialiștii „Scânteii", activiștii uniunilor de creație, strigătorilor (comuniști cu față umană) de la balconul Universității sau chiar a unor șezători în corturile din Piața Universității (dar și în corturile din Orășelul Libertății din Chișinău) care se feresc de tot ce este românesc în Basarabia și care pun eticheta naționalism pe tot ce a fost ieri anticomunism, iar azi mai rămâne încă românesc și ortodox? Ce să faci cu marea majoritate a mass-mediei românești care a uitat că Basarabia este pământ românesc cu toate actele în regulă și că aici locuiesc peste 3 milioane de cetățeni români?

Unii spun că răspunsurile la aceaste întrebări este complex. Că, adicătelea, trebuie să iertăm activitatea comunistă a d-lor

Brucan, Iliescu sau Constantinescu (dăm numai câteva pilde dintr-o listă uriașă) și să ne concentrăm pe rezolvarea problemelor pragmatice ale zilei de azi. Așa o fi. Dar problema problemelor zilei de azi, zilei de tranziție și de armonizare a mentalului românesc (distrus de ideologia criminală a comuniștilor) cu cel european, nu este una pragmatică, ci una de pocăință. Cum poți să ieși la televiziune, în fața unui popor de peste 20 de milioane, și să le vorbești despre democrație, atunci când tu însuți nu te-ai pocăit pentru crimele pe care le-ai săvârșit în fostul regim comunist? Ce fel de mental democratic și european creează un asemenea vorbitor în sufletele oamenilor care știu că anume el a fost mare activist de partid, mare editorialist la „Scânteia", mare creator de rime comuniste, mare actor în dramele sau filmele comuniste? Cum poate cineva să se declare mare european și democrat dacă scrie cărți și articole despre degeneratul popor român (tot poporul român și nu careva elemente ale lui) și, în același timp, se supără când alticineva vorbește critic despre „opera" lui Paul Cornea sau crimele Anei Pauker și ale lui Iosif Kișinevski?

Să presupunem, însă, că, adicătelea, există un complot împotriva României ce urmărește dezmembrarea ei (așa cum a fost dezmembrată URSS, Iugoslavia, Cehoslovacia și reunificată Germania) fiindcă, deh!, o Românie puternică încurcă țițele mahărilor din politica mare europeană. Se vorbește mult în presa românească, în cercurile politice și chiar academice despre acest posibil complot susținut în România și de o seamă de intelectuali (la un moment dat apăruse chiar și o bancnotă de 50.000 lei în care harta României era ciopârțită). Așa o fi. Sau, poate, așa a fost atunci când România doar aspira să fie primită în NATO și UE, iar Rusia nu avea nici un interes ca România să ajungă

acolo. Fiindcă cine ca cine, dar Rusia a avut și are mare, enorm interes să destabilizeze politic, economic, social și chiar religios România ca să amâne cât mai mult cu putință și aderarea ei la NATO, și intrarea în UE. Din altă parte, spuneau unii formatori de opinie, era bine să fie potolit etno-culturalismul prea exteriorizat al românilor, ca să nu pară cumva România o țară isterizată de naționalism, șovinism, fascism etc.

Dar de ceva vreme încoace condițiile geopolitice sau schimbat radical. România este membră NATO și pentru a securiza hotarul de sud-est al Uniunii Europene, inclusiv cel economic, cultural, religios și demografic, este aproape obligatoriu (dar pentru cine?) ca Basarabia să fie primită alături de România către 1 ianuarie 2007 în UE. Mai mult. Anume noile condiții de securitate europeană, când este pusă în joc soarta civilizației europene, atacată deosebit de violent din interior (vezi exploziile teroriste din Madrid și Londra, revoluția automobilistică din Franța, dar și dezmățurile pedofile, alcoolice, ateiste, pornografice, stupefiantice (sic!) din toată Europa), când idealismul comunist ajunge la putere pe cale democratică în America Latină sau Asia, când păienjenișul Globalizării aduce nu doar comunicare în masă, ci și nenorocire mediatică în masă, când gazoductul baltic este ca și construit și deci toate tensiunile ruso-europene sunt trecute la flancul sud-est european, acolo pe unde Europa este atacată și de fundamentalismul arabo-musulman, și de comunitățile economice criminale, și de interesul mesianic și geopolitic rusesc, și de noua configurație etnică și religioasă a Federației Ruse (musulmană, budistă, taoistă, mai puțin ortodoxă), anume în aceste condiții Uniunea Europeană, dar și scutul ei militar, NATO, are nevoie de o Românie puterni-

că la hotarul său de sud-est. Chiar și o simplă privire asupra hărții Europei demonstrează cât de importantă a devenit România (mai ales în ultimele luni) pentru întărirea securității naționale a tuturor statelor europene. Nu Ungaria, Polonia, Germania, Franța sau chiar Marea Britanie sunt prima linie de apărare a acestei securități. Ci România. Concluzia asta este simplă și pentru olandez, și pentru neamț, și pentru ceh – pentru a păzi mai bine democrația și bunăstarea europeană trebuie să întărim România. Ca să nu se trezească iar Vechea Europa cu nomazii geniali ai lui Genghis Han și la Oceanul Atlantic, și pe Vechiul Albion, și prin fiordurile scandinave trebuie acum să întărim, draga Europă, hotarul de est al poporului român, Basarabia. Așa cum au întărit-o strămoșii.

Dar cum se poate realiza cât mai repede acest deziderat? De-a lungul veacurilor și mileniilor civilizația europeană a avut un singur răspuns la această întrebare și l-a folosit cu mare eficiență – patriotismul! Nici elicopterele de luptă americane, nici serviciile secrete engleze, nici berea germană nu vor apăra mai bine hotarul de sud-est al Europei decât poporul român care locuiește aici, sedentar și casnic, de la începuturile sale. A ataca în aceste condiții fundamentul spiritual al poporului român, biserica lui ortodoxă, cultura lui multiseculară, istoria lui adâncă (până la apariția anume în aceste locuri a celui mai vechi om), moralitatea și tradițiile lui, a distruge manualele de istorie sau cele de limbă română, a propaga pe toate canalele de televiziune dezmățul manelelor și al erotismului, a închide accesul bisericii ortodoxe la mass-media, a transforma luptătorii anticomuniști de ieri în naționaliști, antisemiți și chiar fasciști este, după opinia noastră, un atac direct la securitatea întregii Europe Unite.

A nu înțelege că în noile condiții ale lumii leagănul civilizației, care este anume Europa, este atacat la fel de violent ca și în timpurile lui Attila sau Genghis Khan, a nu înțelege că de stabilitatea din interiorul Europei depinde soarta omului pe Pământ și în plan economic, și în cel tehnologic, dar și în cel moral, a nu înțelege că tehnologiile de azi nu mai lasă loc pentru întrebarea retorică a lui Shakespeare (to be, or not to be) și că rugile fundamentaliștilor evrei de la zidul plângerii din Ierusalim ar putea dispărea tocmai din cauza dispariției civilizației europene, înseamnă, cum spuneam mai sus, atac la securitatea, hai să-i spunem națională, a întregii Europe. Și, deci, și a întregii lumi.

A nu înțelege că nu Europa globalizează lumea, ci că lumea globalizează Europa, că o marginalizează și o suge de resursele ei economice, dar și umane, este o eroare prăpăstioasă a liderilor actuali europeni. A nu înțelege că România stă pe linia întâi a luptei grele care se duce acum pentru supraviețuirea omului pe Pământ (și lupta se duce nu numai cu teroriștii sau traficanții de droguri, ci mai ales cu nenorocirile climaterice și chiar cosmice care orientează spre Europa uriașe mase de oameni), că în noile condiții ale Lumii sunt necesare pentru mobilizarea oamenilor și prevenirea panicii generale mai ales modele spirituale și că cele românești (care au la bază sedentarul și căsnicia, și nu nomadismul) ar putea fi de mare folos în aceste condiții, este, după opinia noastră, un atac la ființarea omului pe Pământ. A pune la îndoială existența lui Dumnezeu, a înrădăcina ideea (leninistă, stalinistă) că orice bucătăreasă (vezi cazul doamnei Ostapciuc, ajunsă în 2001 președinte al Parlamentului de la Chișinău) poate conduce lumea și poate fi responsabilă de soarta lumii, a demoniza sau nemernici poporul român (sau cel german,

francez, englez, rus, italian, spaniol etc.), este un rău la fel de mare ca și cel pe care l-au făcut lumii în secolul XX comuniștii lui Lenin și Stalin (pionieratul le aparține), apoi și naziștii lui Hitler. Dar poate și mai mare.

A nu înțelege că pelerinajul de peste un milion de oameni la moaștele Sfintei Parascheva este una din ele mai puternice fortificații ale civilizației europene, că mănăstirile și schiturile românești fac parte din strategia de apărare a acestei civilizații, că sutele, poate miile de schivnici români ce se roagă în pustietățile Carpaților sunt clopotele de mântuire ale tuturor europenilor, că Eminescu și Enescu sunt drapele mobilizatoare de mare efect în această zonă a războiului de apărare pe care îl duce Europa, înseamnă atac la siguranța întregii Europe. A denigra poporul român și elitele sale culturale, mai ales cele anticomuniste, a face isterie multiculturală comunistă și a transforma în naționalism interesul național al României (care acum este și interes național european) este, după opinia noastră atac la siguranța națională a întregului spațiu euro-atlantic.

Și a nu vedea, anume în acest context, cât de importantă este Basarabia cea românească pentru securitatea întregii Europe, oare ce este? A nu vedea că anume aici poporul român este isterizat cu un multiculturalism fără fond și rădăcini, care este de fapt vechiul rasism rusesc și comunist ascuns sub perdeaua ideologică a fostului Komintern, a nu vedea că anume aici s-a stocat și se stochează nu numai armament, ci și ură etnică și rasială, a nu vedea că mentalul oamenilor de aici este prelucrat cu uriașe resurse mediatice de către serviciile secrete rusești pentru un scop care nu este al Uniunii Europene, a nu vedea sau a te preface că nu vezi nici limba română vorbită în

Basarabia, nici tradițiile seculare românești pe care le practică 80 procente din locuitorii acestui ținut românesc, a nu vedea că românii din Basarabia sunt împărțiți cu rea voință în ortodocși ai Rusiei și ai României, a nu nu vedea lucrurile acestea mai ales de la București, a transforma în naționaliști marea majoritate a luptătorilor anticomuniști din Basarabia, înseamnă a nu vedea că Basarabia și, mai ales, Transnistria, a și devenit focarul îngrozitor al unui nou război mondial. Așa a venit timpul ca și la Chișinău și la București, dar mai ales la București, să se înceteze să se bată toba rasial-multiculturală a fostei internaționale comuniste și să se purceadă cu toată seriozitatea europeană și euro-atlantică la adevărată muncă pentru apărarea interesului național al României care de câtva vreme este și interes național european și euro-atlantic. A venit timpul ca naționalismul românesc, adică partea unică de identitate culturală, religioasă și etnică a poporului român, dar și a fiecărei altei etnii europene să fie integrat armonios cu celelalte etno-culturi europene (fiindcă semințiа Turnului Babel a fost blestemată să nu mai fie). Iar isteria multiculturală de esență comunistă să nu mai dicteze nici României, nici Europei. A venit timpul ca Basarabia cea românească să devină aceea ce este, scut (fie și extern) al civilizației europene în partea ei cea mai vulnerabilă, de la Marea Neagră și până la izvoarele Nistrului.

NICHITA STĂNESCU „ȘI LIBERTATEA TRISTĂ A LUI I, AL LUI i”

Când citești poemele lui Nichita, că așa îi spuneau prietenii, dar mai ales liceenii, dar mai ales „pata de sânge”, care l-a iubit și care ne-a vorbit cu Logos neîntrupat până s-a scurs toată din trupul lui, observi, brusc, că s-a terminat gramatica. Gramatica asta, de acum. Plutești cocoțat pe limite de cuvinte și gânduri (nu orice gând își bagă capul în limitele cuvintelor de acum) spre ceva care poate încă nici nu este. Țeși șăgalnic probabilități de ființare direct din ițele atotputernice (asta o susțin toate mitologiile antichității) ale Ursitoarelor... Citim, pentru a demonstra postulatul de mai sus, din cărțile de tinerețe, cităm din „Măreția frigului”, apărută la editura Junimea în 1972, copiem ultima strofă din „Lăsarea în voie”:

Frumoasă stare a cuvântului
și libertate tristă a lui I, al lui i
a nuștiucândului
De-a fi, a fi. . .

„Frumoasa stare a cuvântului” se izbește brusc de limitele gramaticii Academiei, care transmite metafora „libertate tristă

al lui I", dar nu mi-o lămurește, nu-mi poate spune ce înseamnă libertatea tristă a unei vocale. Ce este I (mare) în limba română? O vocală de la care începe și cuvântul Isus (dăm această pildă fiindcă în strofa precedentă a poeziei citate vedem cum „norocul se duce, fără să fie piron într-o cruce"). Ce are I (mare) din limba română cu patimile lui Isus?

Are, fiindcă Nichita Stănescu nu zice „libertatea tristă a lui I", cum ne sugerează gramatica. El trece grav peste regulile grave (prea pomăduite, în opinia noastră, pentru noile provocări ale agregatului uman) ale gramaticii și zice „libertate tristă a lui I, al lui i", de parcă I (mare) ar avea mai multe libertăți: tristă, veselă, norocoasă, morocănoasă, albastră, tunsă, felegunsă etc, toate imposibile din punctul de vedere al gramaticii care a dominat poezia de până la el.

Și nu e vorba de o comparație doar cu poezia scrisă în limba română. Misterul poeziei lui Stănescu stă tocmai în libertatea pe care poetul o lasă cititorului/traducătorului pentru a se crea și în alte limbi (chiar și ale aceleiași limbi) versuri cu parfum spiritual românesc din a doua jumătate a sec. XX. Tocmai această libertate a logosului românesc a asigurat succesul internațional al poetului născut în țara petrolului, la Ploiești, în anul 1933 (mama lor de nomazi, nu am zidit palate mari în Evul Mediu și ei ne-au ocupat ba pentru Brânzeni și Ripiceni-Izvor, ba pentru Cucuteni, ba pentru daci, ba pentru miere, ba pentru cai, ba pentru grâu, ba pentru petrol, ba pentru uraniu, ba pentru Eminescu). Tocmai această sfântă libertate a Viitorului de a fi, atât de strălucitoare în poezia lui Nichita Stănescu, a demonstrat că în România se naște poezie tocmai acolo unde e sălașul cel mai jinduit de poezie – la limita celor mai crâncene experiențe (ontologice) ale omului.

Dar să pășim din libertatea de convertire a versului românesc în alte limbi, la „libertate tristă a lui I". Stănescu nu se războiește, ca atâția moderniști și postmoderniști, doar cu punctele și virgulele. Ședeți, frumoaselor, acolo unde v-au pus strămoșii. Stănescu dă o frunză verde mult mai subtilă actualilor consumatori de limbă română: el pune substantivelor feminine articole masculine. „Libertate tristă a lui I" (mare) devine „al lui i" (mic). A feminin devine al masculin. O libertate, doi libertăți. Libertate a lui I (mare). Apariția lui „al lui i" (mic), fără virgulă după el, sugerează că în fața lui i (mic) nu mai stă substantivul feminin libertate, ci altceva. Ce, cine altceva?

„Frumoasa stare a cuvântului" e tot o sintagmă feminină. *O, my God,* ar spune englezii, care obișnuiesc să-l scrie pe I (mare), această enigmatică vocală nu mai este macro, ci microcosmică. Cu adevărat, în constructul „al lui i" vocala I (mare) s-a transformat de la sine în i (mic). Ba mai mult – chiar libertatea nu mai este al lui i (mic), ci „a nuștiucândului". Un nuștiucând. Doi nuștiucând. Libertatea nuștiucândului de-a fi, a fi. Nu și „a nu fi"!

Ceva, cineva, care nu e substantiv, care nu are știință de relațiile dintre subiect și predicat, are libertate tristă de a fi, a fi nu se știe când, nu se știe unde, dar în proiectele reale ale cosmosului (nu în iluziile lui) pe care trebuie să le citim diferențiind posibilul de probabilitate, probabilitatea de haos și haosul de dogmă (de dogma divină, fraților, pe care nu o putem nici măcar atinge). El este ca în proiectele lui Euclid, sau în cele ale deplasării spre roșu, sau în vârtejurile din jurul găurilor negre, sau în tăcerea materiei întunecate a Universului, sau în necântatele încă elegii ale lui Dimitrie Cantemir (pe care s-ar cuveni să le recitim

pe notele Messei lui Bach, cu care prințul moldovalah a fugit pe aceleași registre ale artei fugii Timpului din Timp, pe care, o, cât de paradoxal!!! tot el le-a buhuhuit – poate după un model de-al lui Ion Barbu – până când prețiozitatea barocă a Europei apusene a văzut, alergând ca o teribilă alergare de cai, logosul românesc în sculptura lui Brâncuși, care, dacă e să dăm crezare științei arheologice, și asta cum să n-o crezi? – are o vechime precucuteniană, chiar preturdasiană, cum ar zice, măsurînd W-ul Casiopeei ce se dihotomizează cosmogonic până devine M, faimosul profesor al turdasianului Gh. Lazarovici din Cluj (atât de poet în știința arheologică că îți vine să scrii o «Carte de re-Lazarovici» atunci când îl asculți la miezul nopții în clopotul metroului bucureștean).

Scuzați-mă, reguli obișnuite ale gramaticii, parcă spune Nichita Stănescu, eu am descoperit limitele de ființare ale Ființei de mâine și dacă gramatica de azi mă încurcă să ajung acolo, eu o părăsesc așa cum părăsesc o iubită pe care nu mai am puteri s-o încălzesc cu libertatea tristă a lui I (mare). Fiindcă eu, spune Nichita, voi pune libertatea feminină să se conjuge cu un i (mic) și masculin, fiindcă un alt substantiv, un nuștiucând, chiar dacă nu îl găsim în DEX la litera respectivă, are libertate mai multă decât Hamlet și-i dă ființei de mâine numai verbul «a fi». Numai verbul «a fi» Nu spune, din respect uriaș pentru armele urieșești ale Globalizării: a nu fi!

Limitele pe care ni le pune gramatica (deși, spune Lao Tzu, atunci când au apărut cuvintele au apărut și limitele, și are mare dreptate când vorbește despre limitele astea) nu pot măsura limitele ființării ființei (de aceea Panini, indianul vedic din secolul

V B.C., nu a scris o gramatică lingvistică, ci una matematică). Ba chiar ființa care va să vină, că nuștiucând-ul ei are nevoie de o altă gramatică. De o altă morală. De o altă ontologie. De o altă arheo-logie. De o altă logologie. Ea nu trebuie, însă, să ne sperie. Fiindcă Nichita pune degetul pe această gramatică, certându-se ba cu Euclid, ba cu deplasarea spre roșu, ba cu elegia ca manifestare șugubeață a hiperboreenilor, ba cu ne-dragostea pe care mulți români încep s-o manifeste față de cei care au fost. El duce cearta asta ba cu dulcele stil clasic, ba cu ne-cuvintele limbii române, experimentate cu nesaț și de Neacșu (în scrisoarea de la 1521), și de Milescu (mai ales în Biblia de la București, 1688), și de Cantemir (mai ales în «Istoria Ieroglifică», de la 1705), ba cu oul și sfera de la logofătul Nuștiucândul (improvizație după cronicarii). Fiindcă gramatica lui Stănescu este și pământul românesc străbătut de Dunăre, Primul Fluviu Sacru al lui *homo sapiens sapiens;* este și limba română oglindită în misterele Carpaților, în care Nichita s-a întâmplat să se nască și să enunțe importante esențe poetice ale lui „a fi". Este gramatica frunzei verzi, a frunzei de albastru (primordială, se vede, în sintaxa acestui Univers care se duuuuce spre roșu) care se iubește cu patimă (dar cu cine) pentru dozele de oxigen pe care le lasă frunzei nuștiucândului pentru a fi. Dar, mai ales pentru a îndulci gramatica vârtejului din jurul găurilor negre (și ele nu trebuie căutate la miliarde de ani lumină, fiindcă sunt pitite în sufletul omului), denumite de Eminescu „stele negre", pe care nici un om nu o poate pronostica. Tot Cosmosul, dar mai ales nuștiucândul, se rotește (s-au s-a rotit, mai spune NASA) călărind acest vârtej înfiorător care nu li se supune, care nu știe nici de supunere, nici de ne-supunere.

Abia acum, ca să vedeți, putem cerceta, ca pe o minune, celebrul poem „Leoaică tânără, iubirea". Da, metafora asta, leoaica, l-a pândit, că era tânără, că și el era tânăr. I-a înfipt colții ei tineri în față, fiindcă iubirea vine spre om fățiș, ne-gramatical. Se aruncă în ochi și clocotește inima, se azvârle în urechi și detună mintea, se leagă de dinți și îngheață buzele. Ea nu alege așa cum ar vrea școala, părinții, societatea, Academia sau dorința de a te lăbărța într-un „Jaguar" roșu ca para focului. Iubirea e un ocean de benzină, iar Hamlet plutește pe acest ocean cu o lumânare în mână. Iubirea nu cruță, ea ne dă de-a dura, ea ne strânge așa cum s-ar strânge niște ape care nu se pot strânge. Ea taie curcubeul în două. *O, my God,* ar spune iar englezul, unde s-a văzut curcubeu tăiat în două? Privirea iubirii chiar este curcubeu tăiat în două, iar potrivirea iubirii cu sinele devine obiect, zboară, domnilor, în sus, săracul auz, care e mai încet, o întâlnește îndrăgostit lulea tocmai lângă ciocârlii... Și n-are aripi ca să cadă lin... Fiindcă în vârtej nimeni, nimic nu are aripi ca să cadă lin. Fiindcă vârtejul, neobservat nici de Hegel, nici de Kant, nici de mamele sau tații lor, dar cântat și de Eminescu, și de Nichita Stănescu, și de frunza verde (Frunză verde rug de mure/ Lung e drumul prin pădure,/ Dar mai lung pe ceea lume/ Cini se duce nu mai vine...) vine nuștiucând, dar vine oricând.

Nici mâna nu mai știe de privire, de auz, de sprânceană, de bărbie. Iubirea-i oarbă. Iubirea-i surdă. Iubirea este tornadă. Iubirea este o gaură neagră. Așa cum nu poți pronostica apariția unei găuri negre, tot așa nu știi când vine tornada asta. Dar ce ochi mari are, ce ochi-bazaochi mari are pentru a converti lehamitea de viață în legiunea îndărătnică a lui „a fi"?! Ce urechi fine întinde lehuza ca să-i audă frunza acest mijloc de codru

des – foșnetul?! Ce unde de miros aruncă în nasul bărbatului ca să-i prefacă carnea obosită în strună ce cântă de la sine? Ce infraroșu de pipăit transformă laba ursuză a bărbatului în foșnet de roză? Iubirea e leoaică tânără care mușcă de față și de ochi, lasă urme sângerânde de dulce inexplicabil pe fața feții și pe ochii ochilor. Și apoi lasă să treacă o vreme. Și încă o vreme. Și mai multe vremi.

„Ea era frumoasă ca umbra unei idei", începe provocator Nichita Stănescu poemul „Evocare". Ce este, însă, o idee? Platon spune: ideea este formula a ceva care nu are încă nume. Ideea este o umbră matematizată. Cât de frumoasă poate fi umbra de formulă a unei idei? Cât de frumoasă poate fi umbra unei umbre? Cât de mirositoare „a piele de copil", „a piatră proaspăt spartă", „a strigăt dintr-o limbă moartă" poate fi parfumul acestei umbre care nici nu s-a născut încă?

Stănescu glorifică în „Cartea de recitire" frumosul poem al lui Eminescu „O călărire în zori". El, ploieșteanul, învățat în 1944 cu bombardamentele teribile ale americanilor, ce face cu poezia ca fenomen de așezare socială a omului? O călărește la limite. El bombardează limitele cunoscute ale ființării, le bombardează mult mai crâncen decât bombardau avioanele americane în 1944 puțurile (de petrol) ale României. El bombardează limitele gramaticii până când vocalele devin substantive și verbe. Bombardează limitele vorbirii până când termenii onomatopeici devin revelații divine. Bombardează limitele Ființei până când Ființa se leapădă de greutate, până când râzând și plângând, ea devine neființă „sărată ca sarea" și coboară în limitele line dinaintea nașterii sale. Fleac e acceleratorul elevețian (sau american, sau rusesc) de particule elementare. „Particula lui Dumnezeu" este Logosul

pitit în inima omului. Nu-i în bucățelele de electron. Nu-i în încrâncenarea oamenilor de știință de a uita de Dumnezeu și a pune tot Universul în cârca materiei. Dar este în nuștiucând. Într-o frunză verde de albastru. Nichita Stănescu bombardează cu Logosul și nuștiucândul, călărind și bășicile de nimic ale lui Stephen Hawking, și golurile lui Eminescu, până când nuștiucândul devine un punct străfulgerat de probalitatea–posibilitatea mișcării. Abia atunci, deodată, se mișcă.

Dar cum să râzi și să plângi dacă nu ai greutate? Legi ale fizicii, ce a făcut din voi Nichita Stănescu? Legi ale chimiei, spuneți-mi măcar voi cum pot fi „sărată ca sarea" fără să am greutatea de a fi a sării? Ea, care era frumoasă ca umbra unui gând, sta între ape și tot ea, numai ea, cea fără greutate, cea atât de dorită de unghiul strălucitor masculin, ea era pământ. Era Glia care ne-a născut pe toți atunci când ea însăși, Glia, nu se născuse încă (lucru pe care nu au uitat să ni-l transmită Vedele).

Abia acum vezi ce a însemnat pentru Nichita Stănescu dulcele stil clasic. A însemnat setea pătimașă, mult mai pătimașă ca setea erotică (fleac e Freud), a Viitorului de «a fi-ul» prezentului în epoca când „a nu fi" permite ușor Globalizării să-l treacă pe om în neființă. Eminescu, pe care Stănescu l-a iubit cu dragoste de puiet (sic!!!), nu ar fi spus: „Dintr-un bolovan coboară/ pasul tău de domnișoară". Dar și dintr-un bolovan, nu doar dintr-o lacrimă, poate coborî „a fi". În toate experiențele poetice ale lui Arghezi nu vom găsi nici „o pasăre amară" din care să coboare „pasul tău de domnișoară". Blaga s-ar fi mirat tare de un vers ca acesta: „Stau întins și lung și zic,". Dar logosul limbii române, care i-a cântat la ureche lui Nichita Stănescu se bucură și de Eminescu, și de Arghezi, și de Blaga, și de Stănescu...

...Atenție, deci, iubită doamnă redactor al acestui scris (el, scrisul acesta, este atât de masculin încât redactarea lui de către un bărbat – chiar și în epoca anihilării rasei albe prin legiferarea minoritismului sexual, o declarăm imposibilă), noi lăsăm special virgula după zic-ul lui Stănescu. Și Dumneata, Preaiubită Doamnă Profesoară de Română, fii atentă la virgula asta, a lui Nichita Stănescu. Ea nu e din gramatica limbii române postmoderne sau nuștiucândmoderne. Versul lui Stănescu spune: stau întins, stau lung, stau și zic. Nu mai ocrotim cu legile Romei verbul, adjectivul și adverbul. Nu se vede mai nimic din gramatica frundiană (frunză, de la frundia, nu de la frondia) a lui Timotei Cipariu în poezia lui Stănescu. Nici o virgulă nu este pusă la locul ei latin (cum oare daco-vlahii o fi preluat fondul limbii lor din cel al Romei dacă au urât așa de tare legile Romei, legi care după părăsirea Daciei s-au spulberat așa de tare de parcă nici nu au administrat Dacia în sutele celea de ani) în acest vers, scris în dulcele stil clasic. „Soarele pitic aurit și mozaic" ne îmbie să nu mai recunoaștem legi și gramatici și să luăm în mână, chiar și tomnatici, un pas frumos de domnișoară și să-l sărutăm. Un pas, ce este un pas? Nu e talpa piciorului. Nu e pantoful. Nu e ciocănitul tocurilor pe asfalt. Ce e un pas de domnișoară, domnule Nichita Stănescu? Pasul trece acum, poetul topește dulcele stil clasic în gramatica care nu mai poate face față noilor limite ale Ființei, limite pe care Nichita Stănescu le-a croit românește cu instrumentele cele mai nobile ale cosmosului pe care acum îl respirăm ca să dăruim bioxidul de carbon profan frunzei sacre și verzi.

În finalul neasemuitului eseu „O-I, OI", publicat în celebra (sic!) „Carte de recitire", Stănescu spune, gândindu-se

la profesorul lui de română: „Domnule învățător Popescu, adeseori, mai ales la singurătate, îmi vine să mă laud cu norocul...”. Nu cităm textul până la capăt. Facem un pas spre „pasul tău de domnișoară” și zicem: Doamnă profesoară de limba română, adeseori, mai ales la singurătate, ne vine să ne lăudăm cu norocul pe care l-am avut că ne-ați îndemnat cu atâta pasiune spre o adevărată miere a limbii române, spre o adevărată poezie a românilor, spre o adevărată gramatică a existenței, spre desăvârșirea de tornadă, Nichita Stănescu.

Dar, lăsați-ne să lăsăm, așa cum ne învață Nichita Stănescu, conjuncțiile și adverbele să se transforme de la sine în substantive și verbe. Lăsați-ne să lăsăm virgulele și punctele să se pună întâmplător de la sine în textul de la sine al devenirii care ne iubește cu atâta pasiune că la timpul cuvenit ne ia cu dragoste (cum ziceau dacii noștri) zilele. Fie ca literele mari să fie mai mici ca literele mici. Fie ca I (mare) să fie feminin, iar i (mic) să fie masculin. Fie ca privirea să se culce lângă ciocârlii așa de parcă s-ar iubi cu idealul de muzică al lui Enescu. Fie ca umbra unei idei să fie sărată ca sarea care nu-i. Fie ca dulcele stil clasic să re-zidească sacru clipa, așa cum poezia lui Nichita Stănescu a și reînnoit limba română pe «a fi-ul» ei îndărătnic de mâine. Și, scuzați-i, domnișoarelor, plecarea atât de timpurie, e numai bărbătească – ca și arta de-a lupta cu sulița –, meseria asta tragicomică de poet.

„24 IANUARIE" ȘI URMAȘII LUI...

La fiece 24 ianuarie este important să ne interesăm dacă cei care conduc poporul român construiesc serios ziua lui de mâine. Trecând peste iubirile de sine, iubirile de cabinetele somptuoase de la Cotroceni sau Palatul Parlamentului sau de căpătuială fără margini a lor și a familiilor lor. Fiindcă rădăcinile pe care stă națiunea română (folosim exact sintagma pe care o folosește și George W. Bush când vorbește despre „american nation") s-ar putea să se usuce sau să putrezească în noua stare a lumii dacă temelia noastră de ființare nu este armonizată măcar din când în când cu noua stare a lumii. Inclusiv cu cea tehnologică, ecologică, etnoculturală sau climaterică. Așa se face că măcar pe 24 ianuarie clasa politică și vârfurile societății civile (cei care sunt aleși ca să decidă, că, fraților, toți nu pot decide) ar trebui să pună mâna la piept și să ne spună și nouă, nu doar protipendadei care i-a pus santinele în cele mai uriașe cabinete ale lumii, că ei veghează idealurile Unirii de la 24 ianuarie 1859. Și să citească în taină (mitingul strică unor asemenea lecturi) măcar un rând din Kogălniceanu, un rând din Bălcescu, un rând din Alecsandri, un rând din Heliade...

Câți au fost cei care au realizat Unirea? Puțini. Foarte puțini în comparație cu actuala clasă politică. Cât au muncit ca să o pregătească și sub aspect politic, și sub cel lingvistic, cultural, vamal, tehnologic, istoric, etnografic, antropologic etc, etc? Foarte mult. Unii și-ai jertfit viața. Ca Bălcescu sau Russo. Alții au riscat cu domnia. Ca Alexandru Ioan Cuza. Alții s-au stins încet de la faptul că nu au fost nici măcar lăsați să intre pe teritoriul României. Ca Alexandru Hâjdău (care egala intrarea intrarea în Patrie cu intrarea în Templu). Marea lucrare a Unirii s-a făcut totuși. Și s-a făcut bine. Ce a dat până acum actul din 24 ianuarie 18959 știm (aproximativ). Dar ce va da mâine? Că, poate, mâine neamul românesc nici nu va mai fi în ființare?

Mai întâi Unirea de la 1859 a armonizat harta tradițiilor românești cu noua democrație a lumii. Dacă Unirea nu se făcea cu formula votului universal nenorocirile sociale ar fi adus inestimabile catastrofe tuturor românilor. Apoi votul universal (cu toate pripoanele lui de moment) a fost întărit prin reformele cele mai adânci pe care le-a cunoscut tradiția românească, inclusiv reforma agrară. Le-au plăcut, nu le-au plăcut marilor proprietari reformele lui Cuza-Kogălniceanu, dar ele au dat bilet de devenire poporului român în toată structura celei de a doua revoluții tehnologice. Fabricile, universitățile, armata modernă, școlile în tot satul, căile ferate, șoselele, finanțele, arhitectura, literatura, pictura, industria petrolului și a cărbunelui, fabricile de electricitate etc, etc, nu au întârziat în România tocmai fiindcă părinții Unirii de la 24 ianuarie 1859 au realizat la timp reformele pe care ale state europene le-au întârziat (de pildă Rusia și în pilda Rusiei a se vedea dezastruoasele infrastructuri pe care țarismul și comunismul rusesc le-au lăsat mai ales în zona rurală a Basarabiei). Micul Paris nu s-a creat din vânare de vânt, ci din lucrul

reformelor care nu au distrus rădăcinile poporului român, ci le-au întărit. Atunci când Mircea Vulcănescu, el însuși un reformator de geniu, dădea dimensiunea românească a existenței la 1944, de fapt el demonstra lucrarea formidabilă a reformelor care au urmat după 24 ianuarie 1859, reforme care nu au distrus temelia ontologică a poporului român, ci au întărit-o. Și încă substanțial. Și că iresponsabilitatea lui Carol al II-lea a adus abisul comunist din care nu putem ieși nici astăzi.

Un alt mare merit al generației Unirii de la 24 ianuarie este că a reușit să convingă marile puteri ale lumii că pacea generală și prosperitatea Europei poate fi atinsă și printr-o Românie puternică. Cu certitudine acei Kogălniceni cunoșteau mult mai bine harta geopolitică a Europei decât actuala generație de politicieni români. O Românie puternică stopa interesul otoman, dar și cel rusesc, spre inima Europei. O Românie puternică scădea din forța interesului central-european. O Românie puternică prelungea civilizația europeană spre zonele dinspre care îi veneau cele mai mari nenorociri. Zilele astea academicianul Eugen Simion, președintele Academiei Române, se plângea că nu are susținerea statului român pentru editarea academică a caietelor lui Mihai Eminescu (pentru a vedea tânăra generație de intelectuali cât de cultă a fost generația Unirii). Avea asemenea probleme Vasile Alecsandri atunci când, trecând peste iubirile sale de sine, edita poeziile populare ale românilor în limbile europene pentru a demonstra elitelor apusene cât de adânc și european este acest popor român de la marginea Europei? Nu le avea. Fiindcă interesul național al României era promovat cu insistență de politicienii de la 24 ianuarie 1859 și prin valorile spirituale ale românilor.

La fiece început de an, pe 24 ianuarie, câteva lucruri esențiale ce cer a se vedea și revedea de către fiece român cu minte pe umeri. Dacă actualele vârfuri ale poporului român lucrează serios pentru ziua de mâine (așa ca acest popor european să aibă devenire politică și economică păstrându-și și tradițiile, și spațiul de geneză). Dacă actuala protipendadă armonizează corect producerile românești cu cele ale lumii (așa ca poporul român să nu se transforme în consumator și serv al producerilor din alte părți ale lumii). Dacă starea culturii poporului român dă șanse unui Alecu Russo să descopere matricea spiritualității („lipsa de teamă în fața morții", mai spunea Mircea Vulcănescu în 1944) de la 24 ianuarie 2006, dacă un Vasile Alecsandri poate scrie Hora Unirii de la 24 ianuarie 2006, dacă un Mihai Eminescu poate scrie Scrisoarea a III-a (mai necesară la 2006 decât la 1875), dacă e posibil un alt Brâncuși, la fel de românesc și universal, dacă e posibil un alt Enescu, cu unisonul de la timpul lui, dacă nu moare în moartea boilor un alt Grigorescu, dacă un alt Caragiale poate descoperi în scrisorile pierdute ale politicienilor de azi toată drama și comedia ce macină și construiește palatele puterii de la București, dar și pe cele din fiece județ sau comună. Și dacă actuala clasă de diplomați români au reușit să convingă cancelariile euro-atlantice cât de importantă pentru pacea și bunăstarea lor este întărirea economico-spirituală a României anume aici, la hotarul dintre ordinea și dezordinea lumii.

La fiece început de an este obligatoriu ca tot românul să vadă dacă 24 ianuarie 1859 are urmași...

DIMENSIUNEA ROMÂNEASCĂ A EXISTENŢEI LA ANUL 2006

Cine crede în Dumnezeu nu se teme de moarte. Aceasta ar fi cea mai importantă ontologie pe care ne-au transmis-o, prin tradiție, cei mai vechi oameni, aceia care au apărut în Europa de Sud-Est, parcă de la sine, dar atât de magnific, peste 40.000 de ani în urmă. Căutând dimensiunea românească a existenței, aceea prin care poporul român ar putea intra demn în hora cea mare a popoarelor, Mircea Vulcănescu a descoperit „lipsa de teama în fața morții", revărsată din „Miorița". Dar, ca și alți cercetători (Densușianu, Caracostea, Diaconu, Brăiloiu, Iorga, Botta, Blaga, Fochi, Eliade), Vulcănescu dă arhetipului celui mai fundamental al poporului român o dimensiune mai mult „naturală". Neantul lui („Plângerea chiar, nu este ruperea sfâșietoare a ființei împotriva neantului, ci este clamare pentru integrare în liniștea a toate, așezare, împăcare."), ca și unduirea de tip vale-deal a lui Blaga, face parte din simfonia excepțională a Naturii și Cosmosului și, parcă, scoate din context necesitatea imperioasă a credinței în Dumnezeu pentru ca în sufletul omului să se ivească ontologia mistică a „lipsei de teamă în fața morții" pe care o jinduiește, în ascunderea sa cea

mai tainică, tot omul. Chiar și atunci când aduce mărturie „sensul în care istoricul grec va fi vorbit despre „nemurirea geților'", Vulcănescu lasă să treacă, parcă pe lângă acest arhetip, credința totală a geților în Zalmoxe, necesitatea imperioasă a credinței absolute în „regele nostru care este zeu" (Platon, Charmides) pentru a atinge cea mai desăvârșită și mai jinduită artă a sufletului omenesc, arta nemuririi. Și „creștinismul cosmic" de care vorbește Mircea Eliade, chiar dacă are origine mistică, pare mai repede o punere în formulă a rostului ființării (prin „nunta cosmică), decât evidențierea credinței în Dumnezeu.

Or, anume credința în Dumnezeu, în Divinitatea supremă, creată și necreată, parte lumină, parte întuneric, parte hău, parte hău fără fund, parte stele luminoase, parte stele negre, parte ființă, parte neființă, parte timp, parte veșnicie, dar și altceva pe care mintea omenească nu o poate cunoaște decât prin îndumnezeire (cum susțin părinții ortodoxiei), a făcut posibil apariția misterului „Mioriței". Zadarnic își cheltuie mustul Nicolae Manolescu pentru a demonstra că „Miorița" (și celelalte cântece bătrânești) au fost scrise de Vasile Alecsandri. Alecsandri însuși a spus public, cinstit, că el nu e de „Miorița". O simplă comparație a graficelor termenilor monosilabici, bisilabici si trisilabici utilizați de Alecsandri și autorul anonim al „Mioriței" demonstrează toată absurditatea tezei respectabilului critic de la „România literară" (fondată de Vasile Alecsandri). „Miorița" este mistică, Alecsandri nici măcar religios nu este. „Miorița" este liturgică, Alecsandri este rococo. „Miorița" nu poate fi corectată. Alecsandri se dă la corectat. Alecsandri este iubit de pământeni. „Miorița" este cântecul zeilor. Vorbim de misterul „Mioriței" anume acum fiindcă în martie se vor împlini 160 de ani de la descoperirea de către Alecu Russo (la Soveja) a acestui text

magnific, dar și fiindcă tradiția nemuririi pe care este clădită „Miorița" nu poate avea nici vechimea trecerii de la feudalism la epoca modernă, nici pe cea a ieșirii poporului român din teroarea istoriei, nici pe cea a transhumanței (care nu este relevantă în economia de răzeși și moșneni a poporului român), nici pe cea a luptei economice dintre frați, ci doar credința în Dumnezeu. Dar cât de veche este această credință? Cercetarea arheologică, cum am arătat și în alte părți, demonstrează că primele artefacte ale omului, mai ales primele manifestări arhitectonice, numerologice, geometrice poartă pecetea sacrului și revendică sacrul și ca ontologie, și ca rost al ființării. Așa numitul paravan de la Ripiceni-Izvor, de peste 60.000 de ani, după opinia noastră, este unul din cele mai vechi monumente construite de om anume pentru a demonstra cunoașterea drumului cosmic spre stelele Arhetipului primordial (cum susține Al. Hâjdău), și acesta un posibil intermediar între om și Dumnezeu. Fără Dumnezeu „lipsa de teamă în fața morții", despre care vorbește Mircea Vulcănescu, devine imposibilă, așa cum nu o pot lămuri nici ontologiile mioritice apărute după martie 1846. Fără Dumnezeu nu are sens nici amuleta de la Brânzeni, descoperită la hotarul dintre musterian și aurignacian, nici desăvârșirile arhitectonice ale grotelor de la Buzdujeni sau Trinca, nici misterioasele serii numerologice de la Brânzeni și Cosăuți, nici încrustările geometrice de la Bacho Kiro, Mitoc sau Țibrinu, toate făcând parte din patrimoniul cel mai vechi al lui homo sapiens sapiens. De ce anume aici, în Sud Estul Europei, între Bacho Kiro și Brânzeni, a fost posibilă această primă și universală manifestare a sacrului, încă nu știm. Pe acest domeniu și ignoranța, și teroarea istoriei, dar și necesitatea ieșirii din istorie pentru a rămâne în ființare, și-au spus, cum se spune, cuvântul.

Unele silexuri de la Buzdujeni, Basarabia, de peste 60.000 ani, par a fi cioplite special ca să aibă contur antropic. S-ar putea ca acele contururi să fie rod al întâmplărilor care se întâmplă și în uzinele moderne, nu doar a celor care se întâmplau în ateliere de așchiere a silexului din paleoliticul superior cel mai timpuriu.. Dar ele – aceste silexuri antropice – dau alte șanse pentru a identifica drumul pe care a mers Dumnezeu (în tradiția populară românească mersul lui Dumnezeu pe pământ e ceva obișnuit) atunci când l-a zidit pe om, așa spune toată vechimea, după chipul și asemănarea Sa. Mergând pe acest drum înapoi (așa cum și Făt Frumos din poveste după pietricele lui) se poate identifica spațiul pe care omul trebuie să-l străbată, re-zidind templele cele vechi, primordiale, părăsite sau neisprăvite mai ales cu „lipsa de teamă în fața morții", pentru a se îndumnezei și a se reîntoarce la sânul de stele al lui Dumnezeu. La kilometrul zero al Globalizării dimensiunea românească a existenței este, poate, mesajul cel mai important pe care omul trebuie să-l învețe conștiincios pentru a nu se pierde și urma lui în „stingerea eternă".

SABINA ȘI STALINUL EI

Joi, 27 decembrie, 2007, în „România liberă", în România post-comunistă, într-un stat membru NATO și UE, Sabina Fati îl ia în râs pe președintele României, Traian Băsescu pentru că „vrea să condamne Pactul Ribbentrop-Molotov în Parlament". Ea ne „informează" că acel tratat a fost deja condamnat de multe ori, inclusiv de URSS și Ceaușescu. Păcat de memoria ei, trebuia să-și amintească și de faptul că și Basarabia, prin Declarația de Independență, a condamnat cârdășia hitlerist-stalinistă, plus toate ocupațiile țariste și comuniste ale pământurilor românești. Păcat și de faptul că Sabina Fati amintește că și Parlamentul României a condamnat Pactul Ribbentrop-Molotov (la 24 iunie 1991) dar tace chitic despre necesitatea lichidării consecințelor lui politice și umanitare (pe care, urmând logica politică a evenimentelor ar trebui să le denunțe Traian Băsescu). Acestea ar fi distrugerea României Mari, abrogarea monarhiei, instaurarea dictaturii comuniste, furtul economiei private românești, distrugerea tradițiilor și a culturii poporului român, rămânere în urmă față de Europa de Apus cu peste 60 de ani etc. Adică vreo mie de miliarde de euro (accen-

tuăm acest lucru fiindcă unora le intră politica în cap doar când le este exprimată în miliarde de euro sau dolari).

Tot Sabina Fati mai zice că tratatul dintre Hitler și Stalin s-a topit de la sine la 22 iunie 1941 atunci când Hitler ia declarat război lui Stalin și că, din acel motiv, România este obligată să respecte hotarele din 1947. Or, documentarea tendențioasă a articolului demonstrează că suntem puși față în față nu cu o opinie, ci cu o diversiune. Fiindcă, este adevărat, la 22 iunie 1941 URSS a intrat – cine e nebun să nege? – în război cu Hitler, dar având încorporate – prin crima nazist-comunistă de la 23 august 1939 – și Basarabia, și Bucovina, și ținutul Herței, și statele baltice, și părți din Polonia. Anume în urma „pactului" (putem să zicem „pupatului") lui Hitler cu Stalin au murit zeci de milioane de oameni. Anume de la acest pact i se trag poporului român calvarul sovieto-cominternist și rămânerea în urmă Europei cu zeci de ani. A denunța anume acum Pactul Ribbentrop-Molotov și, mai ales, consecințele lui dezastruoase pentru România este o necesitate absolută pentru viitorul României și a poporului român în lumina noilor realități politico-geografice instaurate în Europa după căderea URSS.

După 1991 statele baltice au făcut un lobby internațional de proporții, anticomunist, antinazist și antisovietic, astfel pactul dintre Hitler și Stalin fiind condamnat și de SUA anume „pentru a se denunța și tratatul din 10 februarie 1947", care le băgase balticilor pe gât, fără voia lor, „șederea" în URSS. În urma acelui lobby, dar și din cauza ilegalităților geo-politice de la 1939, 1940 și 1947, Senatul SUA a recunoscut la 28 iunie 1991 (cu două luni înainte de a se vota independența RM) dreptul Basarabiei de a se re-unifica cu România. De ce Parlamentul

României, care a condamnat pactul Ribbentrop-Molotov la 24 iunie 1991, nu a susținut prin votul său decizia Senatului SUA? Doar atunci URSS, profitoarea directă a consecințelor acelui pact, încă nu căzuse? Nu cumva fiindcă unii conducători ai României erau cu pufușor bolșevic pe botișor? Deci, fiindcă URSS nu mai există, este normal ca România să se armonizeze cu realitățile noii Europe și să-și apere hotarele naturale dinainte de 28 iunie 1940 tot așa cum, de pildă, le apără evreii pe ale lor, dar de acum 3000 de ani.

„...Protocolul adițional al pactului nu a trasat frontiere politico-teritoriale, ci doar a delimitat sfere de influență", ne mai anunță, sarcastic, aceeași Sabina Fati. Așa de parcă la 26 iunie 1940 hotarul de stat al României Mari a fost trecut de fluturași din „sfere de influență", și nu de coloanele de tancuri și mașini blindate ale comisarilor bolșevici. Așa de parcă, începând din 26 iunie 1940, bandele de „comuniști români" nu au maltratat și ucis în Basarabia mii de cetățeni români. Așa de parcă în aceleași zile sute de celule NKVD nu arestau și condamnau la moarte sau la ani grei de Gulag elita intelectuală, religioasă și economică a Basarabiei după liste pregătite mult înainte de 23 august 1939. Așa de parcă Ion Pelivan, Mircea Vulcănescu sau Iuliu Maniu sau prăpădit pe la stațiuni balneare, nu în închisorile comuniste.

Problema Sabinei Fati, însă, nu e atât pactul Ribbentrop-Molotov, ci tratatul din 10 februarie 1947. Anume acesta, opinează Sabina Fati împreună cu alți analiști politici „corecți" de la București (și Chișinău), România nu are nici un drept să-l încalce. Ea nu ne spune de ce URSS a fost lăsată să „încălce" acel tratat și să se desființeze la finele anului 1991. Ea uită să

amintească românilor că statele baltice au încălcat fără probleme același tratat, care, în opinia ei, ar fi „stabilit granițele actuale" ale Europei, că acele state și-au proclamat independența sfidând „granițele" acelea și că balticii au intrat apoi și în NATO, și în UE, structuri militare, economice și politice inexistente la 10 februarie 1947. Din punctul de vedere al Sabinei Fati și reunificarea Germaniei este ilegală, și statele din fosta Iugoslavie, sau Cehia și Slovacia, nu ar trebui să existe. Fiindcă realitatea lor nu este scrisă în Tratatul de la Paris din 1947. Or, acel tratat, nu știm de ce, „sfințește" hotarele României din 1947 doar în mintea unor analiști politici de la București. Ei tot uită să ne spună că anume URSS a insistat în 1947 să se „respecte la milimetru" hotarele (și nu „sferele de influență") de la 21 iunie 1941, adică cele pakt-uite la 23 august 1939. Nu cele decise, tot la Paris, tot printr-un tratat de pace, dar la 20 octombrie 1920. Să fi uitat Sabina Fati (ca și V. Voronin, de altfel) că tot URSS a desființat monarhia românească ucigând, prin genocid, aproape 2 milioane de cetățeni români (mai ales în Basarabia)? Sau, poate, tocmai această adaptare a uitării ei la aberațiile geopolitice ale lui V. Voronin naște și la 27 decembrie 2007 ideea cum că întâmplările din 10 februarie 1947 „nu au mai avut nici o legătura cu Pactul Ribbentrop-Molotov"?

Crimele dimpreună ale lui Hitler și Stalin, ca și cele curat ale comunismului, nu au fost încă judecate de un Nürenberg (și este vorba, așa cum arată cercetarea istorică, de aproape 100 milioane de inocenți uciși). România a rămas unicul stat european impus să „respecte" actul politic odios de la 23 august 1939 și urmarea lui din 10 februarie 1947 (când în Basarabia mureau prin înfometare comunistă – golodomor de tip ucrainean – peste

300.000 de oameni), deși anume el ia desființat hotarele naturale și dreptul natural al poporului român de a se uni într-un singur stat. Ușor-ușor, la finele anului 2007, sabina s-a combinat cu stalinul și, astfel, încearcă să machieze crima hitlerist-stalinistă într-un zmeu de sugativă. Tare este interesant ce „nouă Romă" va ieși din această uluitoare combinare...

Dacă Traian Băsescu, președintele României va cere lichidarea consecințelor pactului Ribbentrop-Moltov – anume în lumina noilor realități istorico-politice ale lumii de după decembrie 1991, după căderea imperiului comunist de tip sovietic (cel chinezesc încă mai respiră), dar și a regulilor impuse lumii și de fundamentalismul terorist (chiar la 27 decembrie 2007 a fost ucisă Benazir Bhuto), și de cel hidrocarburic, și de cel globalizar (sic!) –, atunci întregul popor român (poate și miticii lui) îl vor aplauda. Dacă nu o va face acum, atunci mâine România poate fi impusă sa recunoască public, și la ONU, și la UE, și la OSCE, că teritoriile cotropite de URSS în 1940 nu fac parte din spațiul natural, etnic și geografic, de geneză, al poporului român. Dar dacă asta se întâmplă, atunci tot România ar trebuie să acuze într-un tribunal internațional Germania, statele Baltice, apoi statele din fosta Iugoslavie, apoi Cehia și Slovacia, dar mai ales Ucraina, că au încălcat – grav!!! – tratatul de la Paris din 10 februarie 1947. Fiindcă asta o cer, prin gălăgie dezonorantă (nu „dezordonantă"), V. Voronin și tovarășii lui. Și de la Moscova, și de la Internaționala lui Leon Troțki.

Nu e greu de văzut pentru cine clocește Sabinei Fati ouăle răsclocite ale imperialismului comunist atunci când ia în râs decizia Președintelui Românei de a denunța tratatul Ribbentrop-Molotov în lumina noilor realități politice și geografice ale

Europei. Statele central și sud-est europene au lichidat, prin existența lor, recunoscută internațional, mai toate hotarele stabilite în tratatul de pace din 10 februarie 1947. Asta e realitatea lumii actuale. România nu mai poate suporta de una singură povara acelui tratat, dar și a altor tratate umilitoare, care, vorba lui Stalin, „sunt semnate pentru a fi încălcate". Atunci când Stalin impunea „pacea" de la Paris, în Basarabia fusese deja uciși câteva sute de mii de cetățeni români și alte sute de mii aveau capetele țintuite pe ghilotina bolșevică. Sufletele lor, ca și cele ale altor milioane de inocenți omorâți fără nicio vină în cel de al doilea război mondial, cer Europei să se facă dreptate măcar politică și să se denunțe, până la ultima buchie, până se va topi ultimul strop de suferință, toate pactele și tratatele care au legalizat acele crime. Poporul român, prin sacrificiu, și-a obținut din plin acest drept. Deci și pe acela de a nu lua în seamă combinarea sabinei cu stalinul ei.

STERE, SAU NICIODATĂ CU RUSIA

Mai ales după acțiunile lui Putin în Bulgaria și vizitele lui V. Voronin la Bruxelles în mediile intelectuale de la Chișinău și București (nu în cele politice) se discută mult despre influența Rusiei în Europa Centrală și de Sud-Est și căile pe care le folosește diplomația rusă pentru a crea o masă critică de cetățeni, binevoitoare Rusiei, orientată spre întărirea acestei influențe. În cadrul acestor discuții, legate mai ales de Basarabia, apar întrebări la care nu se găsesc răspunsuri logice. De ce, de pildă, actuala Rusie, velicoderjavnică și pravoslavnică, susține politica aberantă, românofobă și antieuropeană, dar și pe cea de rupere a ortodoxiei în mai multe structuri antagoniste, a comunistului Voronin?

De ce Rusia aprobă și-n ONU declarațiile lui Voronin privind anularea Deciziei CEDO despre mitropolia Basarabiei? Sau cele mai vechi despre „România, ultimul imperiu al Europei”? Sau cea de la 5 decembrie, de la Bruxelles, despre „agresiunea permanentă” a României contra RM? Sau atacul Patriarhului sârb împotriva Patriarhiei Române așa de parcă doar Kosovo,

locuită acum majoritar de albanezi, este spațiu sacru ortodox sârbesc, iar Basarabia, locuită din vechimea vechimii de români, cu nenumăratele ei biserici și mănăstiri din timpul lui Alexandru cel Bun și Ștefan cel Mare, nu este spațiu sacru ortodox românesc?

De ce, în același timp, între Moscova și Chișinău se duce un război îndărătnic, parcă de ochii lumii, parcă în toată legea, în problema retragerii trupelor ruse din RM, deci a viitorului Transnistriei, care are și grave consecințe politice globale? De ce Rusia, prin agregatul său politico-militar de la Tiraspol, îl umilește zi de zi pe Vladimir Voronin și nu-i permite măcar să meargă din când în când la mormântul mamei sale, Pelagheea Bujeniță? Probabil nu de aceea că d-na Pelagheea este fata lui Isidor Sârbu, fostul primar al Corjovei (satul natal al lui Vladimir Voronin) în timpul guvernării lui Ion Antonescu, refugiat după 1944 lângă Târgoviște? Probabil nu de aceea că V. Voronin a scris pe mormântul mamei sale „Liubimoi mame", deși ea mai că nu știa limba rusă, iar fiul ei este președintele unui stat care are și limbă de stat, nu doar de ocupație?

Așadar, suntem obligați să rezumăm că politica rusă din Transnistria este vârful de aisberg al strategiei politico-militare rusești în spațiul de geneză și ființare al poporului român. Cu certitudine, însă, ca și în timpul campaniilor lui Potemkin, Suvorov sau Kutuzov, ținta acestei strategii nu este doar România, ci și Europa de Apus. Izolarea dușmănoasă a României (inclusiv cu războiul hidrocarburilor) face parte din această strategie de atac prin învăluire, ciocnind frontal posibilii dușmani ai Rusiei (mai ales că și Ungaria, și Serbia, și Bulgaria se uită cu jind la multe teritorii locuite din vechimea vechimii de români).

S-ar putea ca prin aceste acțiuni Rusia să sufoce potențialul de hidrocarburi al României, așa cum s-a mai întâmplat odată în anii 1939-1945 și, apoi, din 1945 până în 1964, pentru a o supune mai ușor, cu închinarea „benevolă" a noilor boieri ai României. S-ar putea ca și noua stație atomică pe care Rusia o va construi în Bulgaria să facă parte din aceiași strategie, dat fiind că resursele de uraniu (alături de cele de apă sau eoliene) ale României sunt, probabil, foarte mari și Rusia nu poate permite ca anume România să domine energetic Balcanii și Europa Centrală.

Tot în această ordine de idei, mai discută intelectualii basarabeni, se iscă și întrebarea cu privire la sărăcirea necontenită a republicii Moldova, care, până la urmă, este și va fi o problemă tot a României. Mai interesant este să punem în lumină oamenii reali care realizează în cel mai sărac stat european această politică (dementă, după opinia noastră) de sărăcire în masă anume a românilor din Basarabia. Cine, așadar, a trimis la Chișinău grupul troțkist de la Președenția RM care îl consiliază pe Voronin? Moscova? Washingtonul? Există vreo legătură dintre acest grup și Internaționala a IV-a troțkistă, cică reprezentată în Basarabia și de Mihnea Berindei (care l-a și lăudat pe Voronin în presa de la Paris și București), și de Vladimir Socor, actualul sfătuitor „american" al președintelui RM? Influența acestui grup asupra lui Voronin s-a deconspirat mai ales la ultima plenară a CC a PCRM, unde Voronin, la prima vedere neașteptat, a criticat dur abuzurile fostului regim sovietic, dar nu și pe cele ale lui Lenin și Troțki. A pățit-o mai ales fustangiul Leonid Brejnev, fi-ei țărâna ușoară, care, în opinia lui Voronin, a distrus ideea frumoasă a internaționalismului și multiculturalismului comunist și a creat naționalismul birocratic sovietic, care a și năruit fosta URSS.

Așadar, cei care urmăresc declarațiile politice „haotice” ale lui Voronin au ce cumpăni. Fiindcă de la învinuirile dure aduse democraților de la Chișinău, cum că „ei au distrus URSS.”, de la sloganul electoral de creare a Uniunii Rusia-Belarusia-Moldova și pâinea de 16 bănuți, până la cel de incriminare a birocraților comuniști ai lui Bejnev (din care a făcut parte și V. Voronin), este o distanță mare. Privite prin lumina asasinării lui Leon Troțki de către agenții lui Iosif Stalin, noile declarații politice ale „comunistului” Vladimir Voronin nu par atât de surprinzătoare. Apărând troțkismul și ideologia „revoluției permanente” (denumită de ei „guvernare prin creare permanentă de haos”) comuniștii moldoveni nu s-au atins de faptele celor mai mari criminali bolșevici, Vladimir Lenin și Leon Troțki, care au și „fondat” revoluția permanentă, uciderile în masă ale inocenților, distrugerea Bisericii Ortodoxe Ruse, lichidarea proprietății private, foametea organizată, procesele politice, Gulagul, lichidarea țărănimii etc. De altfel ura genetică a troțkiștilor împotriva țărănimii, clasa socială cea mai conservatoare, se reflectă și în noul program al comuniștilor din RM, care prevede „diminuarea constantă a ponderii agriculturii în PIB-ul RM” (strategie implementată deja prin „Planul Național de Dezvoltare 2008-2011”, un document iresponsabil și agramat, promulgat zilele astea de președintele RM). Or, în condițiile schimbărilor climaterice globale și a apariției noilor resurse de energie, această politică este cu certitudine una sinucigașă pentru RM. Dar privită din perspectiva unor mari cheltuieli pe care tot poporul român va trebui să le investească în eradicarea sărăciei în Basarabia cea românească, politica actualilor guvernanți ai RM nu mai pare una agramată, ci bine intenționată.

De oare chiar îi trebuie Rusiei, care și-a cumpărat în ultimii ani pe bani grei puternice pârghii politice și economice în România, să se certe deschis cu întreg poporul român, adică cu 30 milioane de oameni, și să primejduiască astfel existența acestor pârghii? De ce este supărat cel mai mare imperiu geografic al lumii pe cea mai mare etnie din spațiul Sud-Est european, susținând buimăceala politică a unor neo-troțkiști aciuați la Chișinău? Chiar este mai important pentru Rusia să-l poarte fățiș în palme pe un bătrân dezechilibrat politic și moral (a se vedea cu câtă ardoare acest om se închină dimineața lui Lenin și apoi se duce semeț la liturghie) în dauna prieteniei cu întreg poporul român și a influenței Rusiei în toată Europa de Sud-Est?

Răspunsul la această întrebare îl dă, probabil, atitudinea foarte negativă a românilor față de Rusia și cea foarte pozitivă față de americani. Iar această atitudine, vrea actuala Rusie acest lucru sau nu, are ca suport geopolitic felul cum s-a comportat vechea Rusie față de poporul român de la 1711 încoace, mai corect de la 28 iunie 1711, când s-a semnat tratatul de la Luțk, parafat și de boierii Moldovei de atunci (cei drept după o beție strașnică în tranșee soldățești, cu vin dulce și tare, franțuzesc, pe care a organizat-o Petru I la Iași). Acel tratat (de fapt proiectul rus pentru Balcani) și cinismul împăratului rus față de Constantin Brâncoveanu și Dimitrie Cantemir (după pierderea bătăliei de la Stănilești împăratul s-a dus în Polonia la o nuntă imperială, iar principele Moldovei, educat în mediile diplomatice și intelectuale ale Constantinopolului, a fost surghiunit la o moșie îndepărtată de la capătul lumii, în pusta tătărască a Harkovului), au sugrumat viața domnitorilor români din principatele românești. De la acel 28 iunie 1711 li se trage Principatelor interdicția

turcească de a-și alege domnitori autohtoni (măcar politicienii români nu pot uita că ambasadorul Rusiei la Constantinopol a privit calm de la balconul casei sale tot spectacolul decapitării Brâncoveanului și a familiei lui și asta fiindcă Brâncoveanul pregătise obozul cu alimente pentru Armata Rusă „dacă rusul biruie la Stănilești"). Mai târziu, după ce Ecaterina a lansat (în 1782) proiectul ortodox al regatului dacic (Rusia a speculat necontenit unitatea ortodoxă, lansând în principate ideea că numai Rusia va salva pe români de turci), după ce tot ea ocupase în 1789 Moldova până la Siret, iar în 1806 toată Moldova și Muntenia, generalul Kutuzov, simțind că Țarul îl va destitui, a cumpărat în 1812 (cu mulți bani, se spune) de la Dimitrie Moruzi, „cedarea" Basarabiei din 1812. Apoi, tot generalii ruși, au instaurat șerbia în principate, au provocat fenomenul bejenarilor în Moldova (șerbia îi impunea pe răzeșii moldoveni să fugă în Basarabia, la Țar, unde li se dădea pământ pe degeaba), au întârziat reformele politice și economice europene și au folosit la maximum resursele umane, animale și alimentare ale țăranului român în toate războaiele lor cu turcii. Nu mai continuăm lista nenorocirilor aduse de ruși în principate (românii nu uită fraza lor „înaripată": „O să lăsăm românilor doar ochii, ca să plângă!"), dar faptul că un alt 28 iunie, dar de la 1940, a readus în România aceiași politică cinică (cu reactivarea sloganului „Vrem Moldova până la Siret!"), nu poate fi trecut cu vederea. Așa cum nu pot fi trecute cu vederea consecințele tragice ale pactului dintre Hitler și Stalin din 23 august 1939 pentru întreaga umanitate. În fond, toate actele Rusiei împotriva principatelor, apoi și ale României, demonstrează de ce românii au vrut așa de tare după 1945 ca să vină, în sfârșit, americanii.

Or, în noile condiții ale lumii, când Globalizarea impune politic, economic, social, religios, cultural și alte metode pentru a se domina statele și popoarele Europei (asta e realitatea adevăratei politici) este de neînțeles de ce Rusia folosește doar arta lui Kutuzov pentru a-și păstra influența în Europa de Sud Est, și nu și pe cea, de pildă, a icoanelor ruse, a baletelor ruse, a lui Gogol, Ceaikovski, Dostoievski, Borodin, Stravinski sau Cehov, așa de mult dorită în România. Este inexplicabil, mai ales de către intelectualii basarabeni de la 2007, de ce Rusia dorește cu atâta înfocare să rupă în două poporul român și prin ruperea în două a întregii ortodoxii, încercându-se din răsputeri să se creeze la gurile Dunării un nou popor european, poporul moldovenesc vorbitor a unei alte limbi decât româna, pentru care s-a născocit, cică, și o nouă „patriarhie autonomă", Patriarhia Ortodoxă Moldovenească. Desigur, cercetat global, fenomenul ar găsi o explicație în confruntările Spaniei cu bascii, sau ale regatului belgian cu flamanzii, sau în pretențiile Ungariei față de Ardeal (despre care a amintit recent, șugubăț și rece, Vladimir Putin). Dar limba maghiarilor este total diferită de română, flamanda nu este limbă latină, ca franceza, iar bascii, cei mai duri dintre toți naționaliștii europeni, nu sunt spanioli. Or, nici un om de știință de pe lume nu va descoperi vreo diferență între „Bună ziua!" spusă la București și cea spusă la Chișinău (mai ales în pronunția bucureșteană a lui Marian Lupu, președintele comunist al Parlamentului RM). Cine știe, poate întâlnirea lui Vladimir Voronin cu Mark Meyer, consilier al tuturor președinților României, dar și avocat american, care a avut loc pe 5 decembrie 2007 anume la Bruxelles, va da un răspuns pentru acest nod de crize basarabean, atât de încâlcit și dinspre Est, și dinspre Vest. Poate

întâlnirea recentă a lui Vladimir Voronin cu președintele Comisiei Europene și evitarea exprimării directe a unei atitudini față de problema independenței regiunii Kosovo va lumina și rosturile întâlnirii din 22 ianuarie 2008 a aceluiași Voronin cu președintele Rusiei?

*

La 27 martie 2008 se vor împlini 90 de ani de la votarea Marii Uniri, decisă la 21 noiembrie (stil vechi, 5 decembrie, stil nou) 1917 la prima ședință a Sfatului Țării, parlamentul Basarabiei ales democratic (în limitele democrației europene de atunci). Către acea dată strategia Unirii cu România fusese deja adoptată și la Congresul militarilor moldoveni (20-28 octombrie 1917, înainte de revoluția bolșevică), condus de genialul locotenent Gherman Pântea (viitorul primar al Chișinăului și Odessei), și ea reprezenta un „Niet!" hotărât al militarilor moldoveni (educați la școlile militare rusești) dat și țarismului, și bolșevismului rusesc. Acei oameni știau foarte bine că Rusia nu are nici un fel de gând bun pentru poporul român, mai ales pentru poporul român din Basarabia. Dorința lor de a se reuni Basarabia cu întreaga națiune românească a exprimat-o atunci cel mai bine Constantin Stere, ideologul Marii Uniri. Când Stere a spus (după ce a fost și boier, și deținut politic în Rusia) „Niciodată cu Rusia!" s-a exprimat toată atitudinea poporului român față de politică cinică a Rusiei și în principate, și în Basarabia. Depinde acum, azi, pe 22 ianuarie 2008, când se întâlnește Putin cu Voronin, numai de Rusia, prea uriașă geografic, politic, militar, economic pentru a fi convinsă din exterior, să-și schimbe această politică față de poporul român.

În același timp deciziile Sfatului Țării au arătat cât de puternică este influența spiritualității și ideii reformatoare ruse în Basarabia (care s-a evidențiat mai ales în cunoscuta scrisoare a lui Nicolae Alexandri, decanul de vârstă al Sfatului Țării, prieten al lui Lev Tolstoi, adresată lui Pan Halippa). Votând la 27 martie 1918 reunirea cu România, condiționată în știutele anexe la Actul Unirii, ofițerimea, intelectualii, moșierii, țăranii, meseriașii din Basarabia demonstrau că știu și situația din Vechiul Regat, unde, vorba reginei Maria, domnea „orientalismul moravurilor, mizeria țărănimii și, mai ales, imaginea creată de îndelungată propagandă... ostilă României", pe care a realizat-o (inclusiv cu algoritmul țigănesc, care a umilit și umilește încă pe români) și Rusia, și Turcia, și Imperiul Austro-Ungar. Cerând, de altfel ca și ofițerimea și politicienii bucovineni și ardeleni ceva mai târziu, legiferarea prin Constituție a votului liber, secret și universal, apoi reforma agrară (care, transformând pământul în marfă a făcut posibilă relansarea industriei, finanțelor, medicinii, culturii, cercetării etc.), libertățile fundamentale ale omului, libertățile autorităților locale, școlarizarea în masă etc, etc, provinciile reunite cu vechiul regat la 1 decembrie 1918 au impus România să încerce să se schimbe, să se modernizeze, să devină o mare putere europeană, și economică, și spirituală (așa cum îi învăța pe toți românii basarabeanul Alexandru Hâjdău încă la 1839).

Dacă nu a fost să fie așa, dacă Adolf Hitler îi scria lui Carol al II-lea la 17 iulie 1940 că România nu s-a întărit militar după situația favorabilă din 1918, de vină nu mai sunt Basarabia, Bucovina și Ardealul. Ci corupția și mizeria moravurilor (despre care a vorbit cu atâta putere și basarabeanul Vasile Stroescu atunci când a deschis ședința primului parlament al României Mari),

care au făcut să dispară în conturi elvețiene cele 20 miliarde de lei aur, votați de Parlament pentru modernizarea Armatei române (Carol al II-lea ar fi realizat acest virament subtil cu ajutorul amantei sale, aventuriera Elena Lupescu, despre care Iuliu Maniu spunea că este spioană sovietică). S-a crezut atunci minciuna lui Max Litvinov, comisarul lui Stalin și al Kominternului, care vocifera pe la Geneva că „trebuie definit foarte clar agresorul", fiindcă, adicătelea, tratatele politice și pacea (declarată, desigur, prin tratate) sunt mai puternice decât tancurile și avioanele de luptă. Deci în timp ce agresorii, adică Stalin și Hitler, se înarmau galopant cu tancuri, mașini blindate și avioane de luptă, Carol al II-lea umilea armata română cu ciorba de fasole, căruțe trase de cai bolnavi și arme din primul război mondial. Cel care s-a împotrivit cel mai tare acestei politici, cel care a luptat până la sacrificiu împotriva perfidei politici a păcii rusești și cominterniste a fost Constantin Stere. Întâmplător (sau nu) el a murit tocmai atunci când începea să se zdruncine prietenia dintre Litvinov și Titulescu, și se întărea cea dintre Stalin și Hitler. Stere a fost înmormântat la Bucov, lângă Ploiești, la 28 iunie 1936. De la semnarea tratatului de la Luțk trecuse 225 ani. Până la fatalul 28 iunie 1940 mai rămăsese exact 4 ani. Cum să nu te cutremure această numerologie politică, când ai în față gândurile lui Mihail Sadoveanu despre tragediile Europei și ale ortodoxiei de la anii 1444 și 1453? Cum să nu te închini în fața celor care la 26 martie 2006 au inaugurat la Bucov o magnifică alee închinată marelui român și basarabean Constantin Stere? Imensa Rusie chiar nu poate clinti această alee, oricât ar fi ea de fără margini geografic, politic și economic. Iar corupția și mizeria moravurilor, pe care tot Rusia le răsădește cu îndărătnicie la Chișinău, s-ar putea să explodeze planurile de împuternicire ale Rusiei așa cum le-au

explodat și în 1917. Fiindcă odată și odată poporul român va afla de ce a înnebunit Mihai Eminescu anume la 28 iunie 1883.

*

Atâta timp cât Rusia urăște poporul român, fraza lui Stere „Niciodată cu Rusia!" va fi vie printre români și România va striga: „Întotdeauna cu americanii!". Atâta timp cât neamul românesc este dezbinat în două Românii nici un fel de pace nu se va instaura în România, la gurile Dunării și în toată Europa, Apuseană, Centrală și de Sud-Est. Chiar dacă în România, în sfârșit, au venit americanii.

NENEA IANCU DE PESTE PRUT

Luni, 28 ianuarie 2008 (adică în preajma zilei de naștere a lui Nenea Iancu), pe un blog bucureștean al unui jurnalist cu barbă tunsă corect a apărut un scris răutăcios despre „un nene de peste Prut" care se revoltă împotriva manelizării României. Problema – pentru cine știe – nu este nouă. Și pe la 1840 un nene de peste Prut, dar cel care a scris și „Cugetările", și „Cântarea României", și prima piesă satirică antiguvernamentală (pentru care a și fost primul dramaturg român trimis în surghiun la Soveja – unde ar fi cules „Miorița"), adică Alecu Russo, scria șăgalnic despre boierii români de la acea vreme, că-și petreceau timpul liber (adică mai tot timpul vieții lor) întinși pe divane sau dănțuind pe la serbările de la iarbă verde cu trabucuri, cafele, țuici, dulcețuri și... manele. Asta în timp ce principatele erau conduse de caimacami puși de ruși sau de domnitori turciți. Lenea, aroganța și manelele, până la urmă, i-au anihilat pe boieri ca pătură socială conducătoare. În locul boierilor-manelești au venit, însă, așa cum a demonstrat Nenea Iancu, miticii-manelești. Trăncănitul lor textualist a desființat regatul România Mare și a adus genocidul comunist pe tancurile

sovietice și cominterniste. După decembrie 1989 era normal ca România să-și adune toate energiile naționale (așa cum au făcut nemții după 1945 și 1990) și să încerce să ajungă rapid din urmă trenul civilizației (pierdut din cauza venirii tancurilor lui Hitler și Stalin). Jurnalistul tuns corect a judecat altfel și a tunat din prima pagină a gazetei: mai bine maneaua decât civilizația, mai bine hotarele de la 19 februarie 1947 decât cele de la 23 august 1939, mai bine să trăiască berea, decât poporul român.

Deci, „un nene de peste Prut" critică nu doar manelele. El mai vorbește despre importanța arhitecturii medievale românești în noua stare a lumii, de sacralitatea și spiritualitatea românească, tămăduitoare în devastările globalizării. Despre necesitatea imperioasă a re-zidirii altarelor primordiale distruse sau devastate de tornadele omului secularizat mai ales de comuniști. El susține că istoria poporului român, inclusiv cea a eroilor poporului român, este fundamentul educației tinerilor. El se revoltă atunci când formatorul de opinie de la București nu mai are nici un reper național, istoric sau religios și – după o vizită la prostituatele de pe centură – vorbește la TV despre tații care și-au violat fetițele. Apoi critică „poetul național Eminescu" fiindcă sunt mai bune aventurile orbitoare cu pedofilie decât adevărul despre cei care se adună ca să se admire în Sfatul Țării. Nenea de peste Prut mai arată cu nu se poate construi o Românie viitoare fără trecutul românesc, fără reîntregirea civilizată a întregului neam românesc, ciopârțit nedemocratic și la 23 august 1939, și la 10 februarie 1947 și, din câte se vede, și la 27 august 1991.

Zăpăceala corectitudinii politice a jurnalistului român manipulează bunul simț românesc așa de parcă România și poporul român nu mai au nevoie de patriotism sănătos, de familii sănă-

toase, de copii născuți în familii sănătoase. A trăi cu cine îți cade în cale, a divorța de trei-zece ori, a face copii din întâmplare, ai lăsa prin orfelinate sau pe la străbunici, a nu-ți păsa de felul cum se formează ei ca oameni, a idolatriza vodca „Stalinskaya" (de ce nu și „Hitlerovskaya), goliciunea fardată și fardul geopolitic, a te fâțâi cât mai prostește în tânguirea de manea etc, devine în opinia multor formatori de opinie de la București fel de a fi al poporului român. Dar nu e așa. Poporul român înseamnă Neagoe Basarab, Dosoftei, Eminescu, Mircea Vulcănescu, înseamnă prășitorii de vara trecută de pe valea Mureșului. De aceea „un nene de peste Prut", care nu a uitat genocidul comunist (un milion de cetățeni români dispăruți din Basarabia din 1940 până în 1950), se revoltă împotriva manelizării poporului român. De aceea acest nene de peste Prut scrie despre bunul simț românesc ce țintește, „păstrarea podului dintre trecut și viitor" (citat din programul electoral al americanului Obama). Și Slavă Domnului că în Basarabia, peste Prut (care este un râu intern românesc), în fiece an, la 30 ianuarie, este sărbătorit – drept că prin manifestări curat neconstituționale, adică anticomuniste – ploieșteanul Nenea Iancu.

UITUCA DOAMNĂ

Într-un articol din ziarul „Ziua" (nr. 4177, 7 martie 2008) – cu pretențiosul titlu „Inchiziția implicită" – doamna Zoe Petre, fostă consilier al, adicătelea, ne-comunistului președinte „de dreapta" Emil Constantinescu, se revoltă fiindcă manualul de biologie are altă părere despre apariția omului pe pământ decât părinții ateiști ai marxism-lenismului. Distinsa doamna profesor universitar, specialist în istoria și democrația grecilor antici, descendentă și din două familii de vestiți intelectuali români, Emil Condurache și Constantin Moisil – ambii afirmați pe domeniul cercetării arheologice, și arheologii știu ce înseamnă creșterea și descreșterea imperiilor, adică, vorba lui Eminescu, „panorama deșertăciunilor" – se revoltă că în România democrată, post-comunistă, „la orele de biologie nu prea e voie sa vorbești pe față de evoluția speciilor". Chiar dacă revolta doamnei profesor ar fi cuprins doar domeniul evoluționismului militant, deci ateist –, și după venirea Anei Puker în România pe tancurile sovietice, fără susținerea deschisă a acestuia nu era chip nici să ajungi membru în Academia Română în 1948 sau 1955, nici să fii acceptat la doctorat, fie și

cu tema „Formarea ideologiei democratice în Grecia antică” –, tot ar fi trebuit ca aducerea în presa centrală de la București a unui asemenea subiect, și încă de către un profesor universitar, să fie bazată pe o documentare științifică solidă. Or, în articolul despre care este vorba, ținta nu este disputa contemporană dintre creaționiști și evoluționiști (deși mulți dintre aceștia se fac a nu vedea că omul e mai repede o pereche de qarci într-un cosmos dominat mai mult de incertiduni), ci lecțiile de religie din școală, mai precis pretinsele „discriminări religioase” la care este supus copilul în actuala școala românească.

Deși arată „cum nici părinții n-au prea protestat când copiii lor le-au povestit cu spaima cum vor arde ei in focul Gheenei dacă pleacă în weekend la munte în loc sa meargă la biserică”, doamna profesoare conchide, așa cum este la modă în „lumea bună” a politologilor bucureșteni, că „suntem în fața unui sindrom ceaușist fără Ceaușescu”, încurcând astfel țițele pledoariei ei pentru evoluția speciilor cu predarea religiei în școală, nu a biologiei. Fiindcă, dacă am fi „în fața unui sindrom ceaușist” atunci am fi exact pe temelia evoluționismului, așa cum își dorește cu pasiune doamna Zoe Petre, și nu pe cea a creaționismului. În al doilea rând, în numele corectitudinii științifice, trebuie să aducem în probele rechizitoriului anticeușist și faptul că doctrina evoluționistă i-a fost băgată pe gât săracului, needucatului fiu de țăran de la Scornicești de cea mai hâdă fiară a secolului trecut – bolșevismul militant al Kominternului. Legătura dintre Ceaușescu și ceaușism cu lecțiile de religie și biologie din școala românească de la anul 2008 rămâne un mister în articolul doamnei profesor universitar de istorie și „ideologie democratică din Grecia antică”.

Anume acel mister impune câteva întrebări la care în articolul dnei Zoe Petre nu se pot afla răspunsuri. Ce legătură este între „spaima" copiilor de lecția de religie și faptul că părinții „nu prea protestează" atunci când își văd copiii așa de speriați de „taica părintele"? De ce nu protestează în Piața Victoriei milioanele de părinți ai acelor copii? Nu cumva această „spaimă" este fabricată numai de doamna Zoe Petre și doctoranzii ei? Ce legătură este între statuia lui Galileo, pe care o va ridica în curând Vaticanul – d-na Zoe Petre uită să ne spună că Galileo nu a fost niciodată ateu sau evoluționist – cu faptul că în manualele de biologie din școala românească se vorbește și de creaționism, nu doar de evoluționism, așa cum a dictat prin genocid fizic și spiritual Ana Pauker și Iosif Kișinevski? Nici o legătură. Ce are, d-nă profesor universitar, Mendeleev cu evoluția speciilor? Dacă e pe dreptate, adică matematicește, atunci tocmai șirul elementelor lui Mendeleev, mai ales felul cum se unesc ele în codul genetic, fac aproape imposibilă punerea în formulă evoluționistă și a apariției vieții, și a spiritului în Univers. Ce are, mai ales, gramatica limbilor cu evoluția? Dacă ar fi ca și copiii românilor să-l studieze în școală și universități pe marele Panini – și acesta este recunoscut drept părinte al gramaticii și lingvisticii practic de toți cercetătorii contemporani ai gramaticilor și limbilor – atunci despre evoluție nici nu ar mai discuta nimeni. Ba chiar punerea în discuție a evoluției speciilor ar fi considerată o mostră de ignoranță.

Mai toți apărătorii actuali ai evoluționismului adicătelea nemarxist – vedem că de la un timp i se spune și voltairian – uită, ca și doamna profesoare Zoe Petre, că sacrul primordial l-a marcat pe om chiar de la apariția lui paradoxală pe Pământ (unii arheologi

susțin că vechimea celui mai vechi om este de peste 60.000 ani fiindcă ei descoperă în straturile culturale ale acelei vechimi instrumente litice ale omului de tip contemporan). Aproape tot ce a lăsat în urma sa omul de tip fizic contemporan este metafizică religioasă, templele și nu grătarul de la munte marchează toată existența trecută a omului, anume cu acest tip de manifestare a apropierii de Dumnezeu omul muritor nu s-a prăpădit în istoria sa multimilenară. Nu e glumă, așadar, să îngropi – tot cu lopata marxistă – peste 40.000 de ani ai omului și să susții, fiind și istoric de specialitate, că doar ce s-a întâmplat cu omul după revoluția din 1789 este drept. Nu e glumă să dai – într-un ziar central din România la 7 martie 2008 – termeni argotici bolșevici – vezi „hidra evoluționistă" – pentru a revigora ateismul militant bolșevic pe care încă nimeni nu l-a putut demonstra. Și știința vechilor sumerieni, egipteni, indieni, greci sau chinezi și cea nouă – hai să-i spunem așa cum vrea d-na Zoe Petre, de după 1789, inclusiv cea biologică și arheologică –, abia dacă au ajuns la o primă și atentă concluzie – anume că speciile biologice se acomodează la mediu, inclusiv la cel modelat agresiv, nu evolutiv, de om și că faptul apariției lui, a omului care a creat și pictura de la Altamira, și cea din Capela Sixtină – rămâne o enigmă. Chiar un paradox care se manifestă prin „terțul inclus", vorba lui Ștefan Lupașcu. Or, mai frumos, o încercare a veșniciei cu temporalitatea, cum zice Mihai Eminescu.

Atunci când doamna profesoară de istorie, arheologie și democrație a grecilor antici, Zoe Petre – fiindcă domnia sa are și studii de arheologie – ne va prezenta măcar zece schelete de „hominizi" care să demonstreze evoluția spirituală și fizică a musterienilor spre omul de tip contemporan, ne vom scoate și

noi pălăria și ne vom închina și în fața ei, și în cea a evoluției. Dar așa cum știința arheologiei a descoperit până una alta doar schelete de om de tip fizic contemporan – 5 din cele 7 fragmente ale celui mai vechi om de tip fizic contemporan din Europa s-au găsit pe teritoriul României – să avem respect, mult stimată doamnă Zoe Petre, și pentru paradoxul Creației, și pentru zestrea spirituală a lui *homo sapiens sapiens*. Pentru a apărea un om de tip fizic contemporan din genele musterienilor – și nu mai este cazul să arătăm că de 40.000 de ani nici un hominid sau altă ființă biologică nu a mai devenit *homo sapiens sapiens* prin mutația evolutivă a genelor, trebuie ca o monedă pe care o aruncă în clipa asta d-na profesor universitar Zoe Petre în sus – atâta cât poate d-ei – să se transforme măcar în ea însăși. Adică în d-na Zoe Petre. Așa ne învață metafizica contemporană a informației. Mai este, însă, și altă metafizică, cea a lui Socrate, despre metamorfozele Alkionei care se transformă, totuși, din femeie în pasăre ca să-și plângă primăvara iubitul care a murit. Dar această metamorfoză o pot cunoaște doar cei care au inimă curată și plină de iubire, cei care, vezi „Charmides", își deschid sufletul, ca un lotus înflorit, anume pentru asemenea destin.

*

Doamna profesor Zoe Petre se teme că în curând „profesorii de istorie nu vor mai avea voie sa vorbească despre nici o revoluție". Un gând foarte interesant. Cum să trăim noi în democrație și să nu vorbim despre rivoluții? Cum să nu aducem mereu în ochii buimaci ai boborului faptele revoluționarilor? Însă discuția despre revoluții – ce drept a mai scris despre acestea I. L. Caragiale! – deconspiră azi mai ales pe îndoctrinații cu marxism-leninism. Anume aceștia nu se mai satură de revo-

luții și le înființează chiar și acolo unde de fapt s-au certat între ele cartierele insalubre din centrul Parisului, breslele londoneze sau vechea clasă de seniori ai Europei. Dacă cei care dirijau destinele Franței în preajma anului 1789 se dumireau la timp să facă ce a făcut Napoleon al III-lea, adică să reconstruiască Parisul ca să scape de mizeria cocioabelor din zona lui centrală, atunci „vestita revoluție franceză" pur și simplu nu avea loc. Și nu se întâmpla nici supliciul lui Robespierre, nici războaiele lui Napoleon, inclusiv pohodul lui în Rusia, nici ocuparea Moldovei până la Siret de către Armata Rusă în 1789, nici ruperea din trupul Moldovei lui Ștefan – în numele corectitudinii politice de atunci – a unor importante teritorii de către imperiile austro-ungar și rusesc. Faptul că în multe manuale de istorie a românilor nu se mai scrie adevărul despre acele rapturi chiar este o mare nedreptate. Dar ea nu face parte din cercul de interese științifice a doamnei profesor universitar de istorie a grecilor antici. Școala ei nu poate înțelege lumea și istoria lumii dacă nu o garnisește cu vreo revoluție, dacă nu îl pune pe Karl Marx să înlocuiască religia iubirii cu lupta de clasă.

Problema predării religiei în școală, ținta pledoariei d-nei Zoe Petre, nu este una nouă. În ultimul timp mulți pretinși intelectuali români au sărit în mass-media să apere „săracul copil" de „spaimele religiei". Definiția intelectualului fiind la ei una învăluită de mister (de ce nu este intelectual părintele Mina Dobzeu, care a avut curaj să scrie mai multe scrisori drepte lui Ceaușescu; sau de ce nu este un strălucit intelectual părintele Iustin Pârvu, cel care luminează acum mii de suflete încurcate în mrejele globalizării?) – lăsăm pentru altă dată discuția despre intelectualii lor și inculții noștri. Nu știm, este drept, dacă aceș-

ti intelectuali anti-religioși sunt rude cu Lazăr Șăineanu, așa cum încearcă să ne insufle prin învăluire d-na Zoe Petre, dar, cu certitudine, mai toți sunt odrasle ale comunismului militant. Așa cum, atunci când dai cu sapa în genele rusului dai imediat de mongol, tot așa, dacă cercetezi măcar puțin de tot CV-ul luptătorilor contra predării religiei în școală, dai sau de bolșevici mascați sau de odrasle de bolșevici (Paul Goma le spune „pui de bolșevici"). Și, de fiecare dată, aceștia uită să ne spună că părinții sau bunicii lor au venit în România pe tancurile sovietice, ucigând la dreapta și la stânga, fără nici un proces – că e „rivoluție" –, mii, sute de mii de oameni nevinovați, mai ales învățători, ingineri, profesori, agronomi, preoți și călugări, ca „să se teamă ceilalți" (V. I. Lenin), ca mai apoi tot ei să se critice vehement viciile societății rămase fără călugării uciși anume de ei.

Or, adevărul fundamental pe care „uită" să ni-l spună d-na Zoe Petre este că religia – în mod special religia creștină – că asta o doare pe d-ei atunci când se revendică de la Lazăr Șăineanu – nu e o materie oarecare din programul școlar, ci „școala iubirii". Cum poate, mult stimată doamnă Zoe Petre, să producă „spaimă" în sufletele copiilor religia care este construită pe milă și iubire? Care este vina tinerilor evrei religioși uciși ieri la Ierusalim? Ce rău face copilului „taica părintele", taica șeihul sau taica rabinul dacă îl învață pe copil să nu fure, să nu-și vorbească de rău mama și tata, să nu scrie mârșăvii pe pereți, să nu înjure, să nu fumeze, să nu se destrăbăleze de la 12 ani, să se ferească de traficanții de ființe umane, să nu consume droguri și alcool? Nu cumva tocmai din cauza binelui care îl face „taica părintele" cam nu protestează părinții acelor copii „înspăimântați"? Nu cumva tocmai lecțiile lui despre iubirea de aproape îi face pe părinți să

insiste că în școala românească să se înființeze „laboratoare de religie” în locul „discotecilor de pornografie”?

Ce rău, ce spaime, ce discriminări poate aduce copilului școala iubirii, fundamentul învățăturii creștine? De ce acest fundament al omului de omenie trebuie scos din școala românească, fondată de biserică în numele educării și mântuirii neamului românesc? De ce, așadar, aproape 2000 de ani de istorie și tradiție ale poporului român trebuie scoși din memoria lui colectivă? Și înlocuit cu ce? Cu spectacolele monstruoase ale dezgoliților și fardaților homosexuali? Ce învață copilul de 5, 7 sau 12 ani de la aceste spectacole? Ce deprind ei de la argoul pornografic și pedofilic din romanele postmoderniste? Acestea oare nu discriminează dreptul națiunilor europene, dar mai ales al copiilor, de a trăi într-o lume fără violență fizică și verbală? Ce învață copilul de la filmele – pretins erotice, dar în fapt pornografice – care se dau pe la televiziuni bucureștene, dar și în gazetele unor pretinși politicieni de dreapta – de parcă a și venit peste noi apocalipsa? Nu e oare mai bine să-i învățăm pe copii școala vieții din cartea de învățătură a lui Neagoe Basarab? Nu este mai frumos și moral pridvorul bisericilor lui Brâncoveanu decât tenebrele discotecilor? Nu e oare de învățătură și bucurie – în aceste vremuri ale groazei, multiplicate prin televiziune și Internet – icoana iubitoare a Maicii Domnului cu Pruncul Iisus în brațe? Ce poate fi mai înalt, mai demn, mai sublim, mult stimată doamnă Zoe Petre, decât chipul unei pământence ținând cu dragoste în brațe pe Pruncul Dumnezeu? Nu cumva icoana este un semn că în fiece nou născut se naște acum Bunul Dumnezeu? De ce acest nou născut nu este liber să urmeze drumul de iubire al Mântuitorului? Cu ce înlocuiți domniile voastre,

ideologii alungării religiei iubirii din școală, simbolul primordial al fericirii de a fi om, de a cunoaște iubirea și de a se mântui prin iubire? Cu haosul? Cu morala divelor dezgolite de la televiziuni care-și schimbă bărbații cum ai schimba guma de mestecat? Cu violența bărbaților care sunt învățați de mici că lumea se ține doar pe bani cât mai mulți? Cu aroganța și pustiirea celor care sunt mințiți cu televizorul că doar jeep-ul, guma de mestecat și prostituata te pot ferici?

Dezastrul „corectitudinii democratice" (la fabricarea ei a participat și d-na Zoe Petre, fiind consilierul cel mai important al președintelui „de dreapta" al României din 1996 până în 2000), provocat poporului român după căderea comunismului militant și ateist, se vede azi cu ochiul liber. Milioane de oameni în floare vârstei sunt disponibilizați fără nici o vină, demoralizați, infestați doar cu virusul cinismului și al criticismului. Nici un cuvințel despre mândria de a fi român și de a reconstrui din patriotism țara devastată de comuniști așa cum și nemții și-au reconstruit-o după al doilea război mondial. Nimic despre creație. Doar despre evoluție. Dacă anul 1940 (adică ruperea din trupul României a Basarabiei, Bucovinei, Ardealului și Cadrilaterului) a fost evoluție de la capitalismul interbelic românesc la comunismul militant bolșevic, atunci spre ce specie de țară se rostogolește evolutiv actuala România? Sutele de mii de copii rămași pe drumuri sunt rezultatul acestei evoluții? Zecile de mii de divorțuri și familii distruse sunt oare fapta politicilor de dreapta, adicătelea creștine, aplicate de regimul lui Emil Constantinescu și PNȚCD în România? Bătrâni abandonați în sate părăsite, tineri care se sinucid, pornografie și droguri, trafic de ființe umane, alcoolism infantil, sinucideri, furturi din

avutul public, miliardari în euro apăruți peste noapte din grădina fostului Comitet Central, clanuri mafiote atotputernice care nu ajung în închisori și hoți sărăntoci care putrezesc în închisori – asta să fie politica dreptei actuale românești? Acesta să fie visul realizat al lui Corneliu Coposu? Nu cumva, doamnă profesor Zoe Petre, tocmai de aceea stă monumentul lui alături de biserica roșie a urmașilor lui Constantin Brâncoveanu? Nu cumva tocmai de aceea sângerează în centrul Bucureștilor sfânta biserică brâncovenească fiindcă dreapta românească a degradat în politicianismul arogant al unor foști comuniști?

*

Astea și multe alte degradări ale ființei umane se întâmplă azi, acum, în martie 2008, în statul democrat România, fără ca d-nii profesori și intelectuali de tipul d-nei Zoe Petre, unii deveniți politicieni de dreapta, alții, după împrejurări, lideri ai societății civile, să aibă măcar vreo urmă de remușcare. Prin gazetă, radio, TV și Internet ei le insuflă cetățenilor că religia, adică școala iubirii, este spaima copiilor și că libertatea înseamnă „vsio pozvoleno" („totul este permis", vestita nebunie a lui Ivan Karamazov), că lumea nu mai poate fi rezidită și recreată, fiindcă numai evoluția este motorul ei. Adevărul pe care l-a „uitat" doamna profesoară Zoe Petre este că profunda schimbare prin care a trecut poporul român în anul 1989 – începând cu Marea Adunare Națională a basarabenilor din 27 august 1989 – nu a fost o evoluție a structurilor comuniste, ci o ardere a lor, o nouă creație, înălțată de poporul român pe zidurile „părăsite și neisprăvite" după venirea criminală a bolșevicilor ateiști. Doamna Zoe Petre uită special – și d-ei este un profesor universitar cu profil enciclopedic – că religia, cea ortodoxă, dar și cea

greco-catolică, a cărei episcop-vicar a fost și Grigore Moisil, străbunul d-nei profesor, este școala iubirii, acea magnifică și primordială învățătură care ne învață adevărata artă a libertății, dar a „libertății de a nu face rău", a „libertății de a nu păcătui", a „libertății de a face bine", a „libertății de a iubi", a libertății de a fi om, om de omenie cum spune românul, nu fiară.

De la Marx încoace, dar și de la Voltaire – să nu uităm că în anii când trăia Voltaire în mănăstirile și schiturile românești se traducea în română Filocalia, după ce către 1680 se tradusese integral Biblia – omului contemporan i se insuflă necontenit ideea că „binele personal" îl poți obține doar cu „rivoluția", „lupta de clasă", „războiul civil permanent", „critica vehementă a religiei", „critica vehementă a răului social", critica vehementă pur și simplu. În opinia acestor „profesori" ai criticii permanente revoluțiile și războaiele civile sunt mai bune decât mila și iubirea creștină. Voltaire, ca să rămânem doar la pilda îndrăgită de d-na Zoe Petre, se revoltă împotriva răului social care se instalase pe atunci în Franța. Așa e, dar cine spune copilului sau studentului că era vorba de o Franța secularizată, nu de una profund creștină? Într-o țară înnebunită de ateism și, apoi, de evoluționism pragmatic, criticismul social degenerează numai în revoluție socială și război civil. Sutele de mii de francezi morți în Câmpia Rusă pentru Revoluție, deci și pentru Voltaire, nu au fost pudrați și înfrumusețați la chip atunci când au fost redați pământului, mult stimată doamnă Zoe Petre, așa cum îi învață azi pe copii „taica părintele". Acei copii inocenți ai Franței libertine nu credeau în Dumnezeu, nu credeau în milă, iubire și mântuire, ci doar în bietul om Napoleon, ajuns și el un rob al gloatelor secularizate și ateiste care au provocat o revoltă într-un Paris al cocioa-

belor (în ele, repetăm, locuiau aproape un milion de oameni)? Nu cumva atunci, la 1789 – când se rupea în bucăți poarta Bastiliei –, folosul de la împăcarea creștină și reconstruirea harnică a Parisului ar fi adus mult mai multe podoabe întregii omeniri? Nu cumva, doamnă Zoe Petre, și revoluția bolșevică, și dezastrul umanitar pe care l-a provocat – războaie civile, foamete, GULAG-ul, nazismul, un necruțător război mondial, un lagăr socialist mondial care a sărăcit miliarde de oameni și a explodat mii de biserici și mănăstiri (mai ales mănăstiri, fiindcă Lenin și Troțki se temeau mai ales de călugărul rugător în singurătate), dar mai ales cei peste 100 milioane de oameni uciși de comuniștii ateiști – ultimele milioane fiind pe sufletul khmerilor roșii, ateiști și ei – au fost posibile fiindcă religia cristică a iubirii a fost înlocuită de niște iresponsabili, orgolioși și ignoranți, cu îngrozitoarea ideologie a luptei de clasă, a haosului, a războiului permanent și a evoluției necontenite care nu lasă omului nici o șansă pentru lumina zilei sale de mâine?

La 27 august 1989 aproape un milion de români au ieșit cu icoane și steaguri tricolore în actuala Piață a Marii Adunări Naționale din Chișinău pentru a alunga din Basarabia și comunismul, și ateismul, și ocupantul geopolitic. Dacă adunarea ceea nu a dat rezultatele așteptate de poporul sacrificat al Basarabiei, dacă și azi comunismul mai este puternic pe ambele maluri ale Prutului – că nu doar Ion Iliescu, stimată d-nă Zoe Petre, își face cruce atunci când ajunge în fața electoratului, ci și V. Voronin aprinde lumânări în Catedrala din Chișinău după ce se pupă cu monumentul lui Lenin – de vină este postmodernitatea agresivă a celor care batjocoresc tot de atunci, din 1989, religia creștină, istoria și limba românilor, marile personalități ale neamului

nostru, propunând în loc doar critică vehementă, doar haos militant și „vsio pozvoleno!”. Nu întâmplător tot „intelectualii” din familia dnei Zoe Petre au scris, absolut fără nici un reper istoric, o piesă amorală despre sfinții apostoli și au și montat-o anume la Iași, în capitala frumoasă a creștinismului românesc.

*

Mulțimile care umplu duminica bisericile României, inclusiv cele ale Basarabiei – străvechi pământ românesc – demonstrează cât de mare este nădejdea poporului român în Mântuitor. Nimic nu se poate opune iubirii în acest Cosmos. Tot ce viețuiește în el are drept la lumina iubirii. Chiar și ființele cele mai pierdute. Chiar și acei care atacă Biserica Ortodoxă Română fiindcă s-a dus pe apa Sâmbetei binele părinților și bunicilor lor, aduși cu tancul sovietic. Mântuitorul s-a născut om – nu s-a făcut – în una din cele mai întunecate perioade ale istoriei recente (spunem recente fiindcă 2000 ani este mult mai puțin decât 40.000 ani). Obscurantismului Romei, cinismului, violenței și corupției imperiale, pretinsului multiculturalism roman – de fapt o piramidă a răului – i s-a opus atunci Dumnezeu însuși. Dar nu cu armele sale mai vechi – cum ar fi potopul sau cele folosite la Sodoma și Gomora pentru a învăța minte cetățile în care nu mai rămăsese nici un om curat și cinstit. Ci cu arma iubirii. E drept, în secolele care au urmat, chiar de prea multe ori, Crucea Lui a fost folosită – tot de niște evoluționiști – ca armă de uciderea în masă. Cu acea strategie s-a reușit distrugerea Constantinopolului, transformarea Sfintei Sofii în moschee și mărirea prăpăstiei dintre creștinii Europei, dar și semiții Palestinei. Nu cucerirea Ierusalimului și a Mormântului Sfânt. De altfel, cum ar fi fost posibil ca acel mormânt, care se deschide

în inima fiecărui creștin la sfânta liturghie, să fie cucerit cu arma războiului, nu cu cea a iubirii? Cum e posibil ca și disensiunile dintre ortodocși, catolici și protestanți să fie lichidate altfel decât prin iubire? Mijloacele electronice de informare în masă permit acum tuturor oamenilor să afle din surse sigure răspunsul la aceste întrebări și astfel fiece om poate să descopere și drumul luminos spre Biserică, deci și un destin mai bun și pentru sine, și pentru copii săi.

*

Este o minune că poporul român nu a dispărut din istorie așa cum au dispărut practic toate neamurile din timpul Marii Migrații. Minunea aceasta a fost demonstrată de știința arheologică anume în anii din urmă, când a dispărut dictatul comunist din cercetare: românii sunt creștini nativi și nu s-au lepădat niciodată de credința lor. De la Sfântul Apostol Andrei și până în ziua de azi nu a existat măcar o zi, o oră, un minut, o secundă, ca de la Nistru până la Tisa, de la Maramureș și Crișana până la Marea cea Neagră, poporul român să nu fie popor creștin. Cimitirele creștine din Ardeal din secolul VI-VII, mănăstirile rupestre de pe malul drept al Nistrului din secolele V-VI, poate și mai vechi, că pentru cercetarea lor, iată, nu sunt fonduri (ele sunt 87 la număr, cu peste 40.000 de chilii, toate distruse de comuniști), bisericile din Dobrogea, formidabilii călugări dobrogeni din secolele IV-V pe care Nistor Vornicescu ia așezat pe dreptate la temelia literaturii române, bisericuțele creștine din Histria romană (nădăjduim că cele 2 volume ale monografiei despre Histria spun ceva doamnei Zoe Petre), dar și mărețul stil arhitectonic al Tismanei, Putnei, Hurezilor, Voronețului, Dragomirnei, Curții de Argeș etc, vorbesc de la

sine despre creștinismul nativ al românilor. Poporul român este puternic la gurile Dunării, la cel mai năpăstuit și încolțit hotar al Europei, prin religia sa, care este una a iubirii, nu prin doctrina revoluțiilor, războaielor, luptei de clasă, violenței, mâniei și urii. Într-un superb studiu monografic, editat la finele anului trecut de Academia Română, arheologul basarabean Gheorghe Postică demonstrează fundamental românitatea locuitorilor sedentari ai Basarabiei în primul mileniu de după Iisus Hristos. Artefactele descoperite de arheologii basarabeni – unul din cei mai importanți fiind Ion Hâncu – prezintă și calitatea excepțională a continuității românești din acele timpuri, de mare cumpănă pentru toată umanitatea. Acei locuitori sedentari ai Basarabiei erau creștini, așa cum erau creștini sedentarii de pe Siret, Mureș, Argeș. Nici hunii, nici slavii, nici cumanii, nici maghiarii, nici mongolii – ca să dăm numai câteva pilde de popoare migratoare – nu erau creștini în acele vremuri. Așadar, creștinismul nativ și sedentar (încă și casnic, spunea la 1859 Alecu Russo) este una din calitățile cele mai importante care îi deosebește pe români de alte națiuni. Cum să ne lepădăm de creștinismul nostru nativ după ce nu ni l-au putut lua nici migratorii, nici imperialii din secolele XIV-XIX, nici teroarea și genocidul ateist comunist, poate cel mai agresiv răsunet al Marii Migrații? Cum să ne lepădăm de vetrele noastre strămoșești întemeiate pe credință și iubire? Cum să nu mai fim noi?

Alte națiuni europene au alte tradiții. Unele s-au creștinat prin decizie politică, așa cum a făcut și Rusia Kieveană în anul 988. Altele și-au frânt creștinismul în mai multe fragmente pentru că așa le dicta interesul lor național. Altele au creat noi biserici creștine pentru a se păstra ca națiuni și a se rupe de dic-

tatul politic al Papei de la Roma. Sunt și acestea lecții pe care Europa Unită – dar și Papa de la Roma – trebuie să le recitească și să le învețe dacă dorește să nu aibă parte doar de un viitor cu incendiatori de case și automobile. „Point of no return" al acestui proces se pare că e în preajma zilei de azi a Europei. Iar arhitectura iubirii, așa cum răsare ea din moștenirea culturală a poporului român, alături de cea a rezidirii fundamentului sacru al umanității, este, după opinia noastră, mai importantă pentru contextul Globalizării decât pentru cel al Evului Mediu (când aceste arhetipuri au fost puse în cântecul bătrânesc românesc și în zidirile-arhetip ale primilor nave-biserici de piatră românești).

Tehnologiile actuale, pe care se fac a le uita sau de care fac abstracție ideologii „democrației fără religie", au transformat în simplă retorică întrebarea lui Shakespeare din „Hamlet". Centurile cu explozibil pe care le poartă teroriștii sinucigași la începutul Globalizării pot duce în inima actualei civilizații și bombe atomice, și bombe chimice, și bombe bacteriologice și alte bombe, mai catastrofale decât cele enumerate aici. În imperiul haosului și al războiului permanent pe care îl propagă ideologii lumii fără religie, adică fără iubire, întrebarea „to be or not to be" are o singură soluție – *not to be!* Un singur om, uneori din greșeală, ca și Hamlet, poate anihila întreaga umanitate cu o bombă, cu un preparat chimic sau cu un virus necunoscut. În aceste condiții, ale bifurcărilor catastrofale pe care le impune umanității și postcomunismul, dar și postmodernismul (care nu are nevoie pentru a se afirma nici de lecțiile istoriei, nici de tradiții, nici de religie, nici de iubire) arhitectura iubirii și a rezidirii fundamentelor primordiale sacre, dar părăsite ale umanității pe

care le propune poporul român Europei secularizate sunt mai importante decât toate ideologiile libertăților fără limite și fără frontiere. Anume acest lucru ni l-a lăsat ca testament și bătrânul neamț Heidegger atunci când a murmurat în 1967: „Doar un zeu ne mai poate salva!". Murmurul lui venea nu după un șir de necruțătoare tragedii ale ființării ființei care s-a lepădat de iubire, de creație, de rădăcinile primordiale – și pe care grecii antici, după cum se știe, nu le-au ignorat niciodată –, ci în pragul unor nenorociri mult mai năprasnice. Nu zadarnic tetrada lui Heidegger propune pentru rostul primordial al omului apărarea pământului ca leagăn al ființării ființei. Anume aici, pe acest pământ, leagăn și ancoră în același timp, ființa își croiește tragic destinul la un apus de soare (câtă apropiere în vestitul eseu al lui Heidegger de arhetipul paradoxal al Mioriței?), la izvoarele Dunării, în mijlocul Pădurii Negre. Aici, pe acest picior de plai, omul contemporan re-descoperă sacrul și iubirea ca destin al ființării. Nu haosul, războiul, revoluția, amoralitatea.

Într-un alt veac, dar tot în spațiul străvechiului Istru, miticul Negru Vodă anticipa murmurul lui Heidegger coborând pe Argeș în jos pentru a rezidi sacrificial „un zid părăsit și neisprăvit" (apropo de originea cumanică a primilor Basarabi, adică și a lui Negru Vodă, istoria lumii încă nu auzit de nomazi care să caute zidurile părăsite și neisprăvite ale popoarelor sedentare, creștine și casnice). De către cine era părăsit acel zid? Cine l-a lăsat neisprăvit? Nu cumva o lume fără credință, nădejde și iubire? Nu cumva lumea fără milă și Dumnezeu care a măcelărit omul în Evul Mediu? Nu cumva cei care au transformat războiul cocioabelor Parisului în revoluție și război mondial? Nu cumva cei care au pus la cale pactul Ribbentrop-Molotov la 23 august

1939? Nu cumva cei care vor acum să îngroape acel pact fără a sufla măcar un cuvinţel despre consecinţele lui tragice, mai ales despre acelea care au dus la ruperea din trupului României a Basarabiei şi Bucovinei şi a uciderii a peste un milion de cetăţeni români nevinovaţi? Tot religia predată în şcoală a fost vina poporului român la 23 august 1939? Tot plânsul icoanelor şi călugării de la schit au adus acea nenorocire peste România?

Fără rezidirea fundamentelor sale sacre, „părăsite şi neisprăvite" de omul secularizat, umanitatea de azi nu ar mai fi existat demult. Sfânta Sofia este o asemenea rezidire. Tot ea reprezintă şi o tragică părăsire. Capela Sixtină este o asemenea re-zidire. Şi Notre Dame de Paris este o asemenea rezidire. Şi Catedrala din Koln. Şi „Batjocorirea lui Iisus" de la Voroneţ. Şi cea a lui Iisus Mântuitorul, din Moscova, explodată de Stalin tot pentru „libertatea de a nu crede în Dumnezeu" pe care o ascunde implicit în articolul ei şi doamna profesoară Zoe Petre. Însă fără dragostea Anei pentru Manole acea zidire era imposibilă. Tot aşa este imposibilă ziua noastră de mâine – a întregii umanităţi – fără înmulţirea – acum şi prin şcoală, şi prin Internet – a iubirii şi a adevărului despre iubire. Într-un excepţional eseu – „La schit şi la gherlă" – profesorul ieşean Petru Ursache arată recent (Convorbiri literare, ianuarie, 2008) cum lumina adevărului se aprinde şi mai intens la schit şi la gherlă – adică la închisoarea comunistă – atunci când ideologii răului pun stăpânire şi pe stat, şi pe sistemul lui educaţional, şi pe mijloacele lui de informare în masă. Chiar dacă eseul domnului profesor universitar Petru Ursache (avem, deci, şi alt tip de profesor universitar în România anului 2007) nu a devenit editorial în ziarele centrale din Bucureşti, inimile luminate de el sunt mult

mai multe decât cele pe care le întunecă cavalerii spaimei de religie, a „discriminării” prin iubire și ai lui „vsio pozvoleno”. La schit și la gherlă apusul de soare ne deprinde prin fondul adânc, sacru al ființei umane, cu ziua de mâine a umanității care, pentru a fi, este obligată să fie religioasă. Acest adevăr, spus la Paris, nu la București, chiar este nedemn să nu-l învățăm la școală. Chiar este urât de tot să-l uităm.

DULCELE ROMÂNESC AL FIINŢĂRII

Căutând diamantele spirituale ale românilor, capabile să uimească și Parisul, și Berlinul, și Roma, patriarhii Unirii Principatelor au descoperit tradițiile românești, cântecul bătrânesc, teatrul sărbătorilor de peste an și neasemuitele jocuri populare, adevărate manifestări ale „cosmosului liturgic". Despre acestea și Alecsandri, și Bălcescu, și Russo, și Kogălniceanu spuneau că pot fi invidiate de „un Virgil și Ovid". Traduse în limbile de circulație europeană diamantele culturii noastre tradiționale au devenit atunci, înainte și după 24 ianuarie 1859, și parte a patrimoniului cultural european. Nici un mușchi de pe fața luminată a bardului de la Mircești nu s-a clintit a umilință intelectuală atunci când prezenta la Paris „Miorița", „Toma Alimoș" sau „Monastirea Argeșului". Revenea apoi în Țară și raporta cu mândrie: România nu este o fundătură a Europei, ci o capitală a ei.

De când unii intelectuali „corecți", deveniți și sfetnici ai partidelor de guvernământ, și-au delegat mai toate drepturile (inclusiv de autor) de a reprezenta nația românească în lume

numai cu eu-l lor egocentric, „fariseic, fățarnic și dogmatic" (Hans Magnus Enzensberger), cultura europeană a nației românești a coborât în ridicol. Ei banalizează istoria poporului român, ei batjocoresc pe Eminescu (să ne închipuim că nemții îl batjocoresc pe Goethe), ei alungă icoanele și chiar religia din școli. În opinia lor nimic frumos nu ne mai deosebește etic, estetic, metafizic și religios de ceilalți europeni, așa cum dovedeau la timpul lor Hașdeii, Eliad sau Negruzzi, apoi patriarhii Unirii, sau, mai încoace, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Eugen Coșeriu. Nimic, mai zic ei, nu ne reprezintă așa ca toată Europa, dar mai ales noi, poporul român, să spunem: Da, asta e partea de strălucire intelectuală a poporului român; da, acest drum spre stele nu-l poți confunda cu nimic; da, asta este dulcea noastră Românie.

Colindând Pădurea Neagră (care e la izvoarele Dunării) Martin Heidegger a ajuns la potecile care se terminau în pământul ce mustea de apă. Așa el a descoperit izvoarele Daseinului, adică a participării acum la construirea destinului universal al ființei. Tot așa, dar mergând oarecum altfel, pe urmele magului călător prin stele (și asta se întâmpla pe la anul 1875), Eminescu a descoperit în adâncul Codrului izvoarele mistice ale ființării acum, acelea care echilibrează setea veșniciei de temporalitate (și spațielitate) și a temporalității (și a spațielității) de veșnicie. Acele izvoare fac posibilă nașterea lumii din „goluri" și, prin „undele de timp" (ce formulă genială a terțului inclus i s-a revelat lui Eminescu în „Andrei Mureșanu"), dispar iar și iar, fără urmă, „în stingerea eternă". Așa de înalt, universal și mândru este neamul românesc în comparație cu cea mai filosofică națiune modernă a lumii.

Iar ei țopăie cu dive dezgolite și bărbați fardați pe la televiziunile românești, în detrimentul făgașului sacru al Călușarilor sau al Doinei pure, așa de parcă Eminescu nu a scris „Memento mori". În această lume a suicidului global („Doar un zeu ne mai poate salva!", repetăm, spunea Martin Heidegger în 1967), dansul lor este ospăț în vreme de ciumă. Și totuși „dulcea Românie", adică adevărata Românie, creștină, morală și spirituală, sedentară și casnică (deci și geto-dacică) își țese anume aici și acum, în spațiul ei de geneză și ființare, drumul spre stele. Faptul că acest drum nu este scos în primplanul mass-mediei de mucava sau al neghiobului discurs politic, ci este tăinuit în ascunderea schitului (așa cum arată în numărul din ianuarie al „Convorbirilor literare" profesorul ieșean Petru Ursache) demonstrează cât de magnifică este această lucrare și cât de fantastic „netemerea de moarte" și „rezidirea altarului sacru" lucrează pentru neamul românesc și în noile condiții ale lumii și Cosmosului. Doina, Călușarii sau Eminescu, expresii arhetipale ale acestei lucrări, reprezintă dulcele ontologic al ființării noastre, românești, pe harta schimbătoare a lumii. Enescu, Brâncuși sau Blaga îl onorează cu cinste. La 24 ianuarie este frumos ca toată nația românească să se mândrească simplu că și Basarabia, măcar prin Alexandru Hâjdău, Alecu Russo, Mihail Kogălniceanu, B. P. Hașdeu, Constantin Stere, Vasile Pârvan sau Paul Goma îndulcește acest dulce al României fără a fi pretins vreodată altă medalie decât sacrificiul pe altarul patriei.

CUPRINS

TIMPUL LUI EMINESCU 3
DESPRE „GLORIA NAŢIONALĂ" A LUI MIHAI EMINESCU 10
EMINESCU, MOARTE ȘI SACRIFICIU 24
NAŢIONALISMUL ȘI ISTERIA MULTICULTURALĂ. PILDA BASARABEANĂ 32
NICHITA STĂNESCU "ȘI LIBERTATEA TRISTĂ A LUI I, AL LUI i" 49
„24 IANUARIE" ȘI URMAȘII LUI... 59
DIMENSIUNEA ROMÂNEASCĂ A EXISTENŢEI LA ANUL 2006 63
SABINA ȘI STALINUL EI 67
STERE, SAU NICIODATĂ CU RUSIA 73
NENEA IANCU DE PESTE PRUT 84
UITUCA DOAMNĂ 87
DULCELE ROMÂNESC AL FIINŢĂRII 106

TIMPUL LUI EMINESCU

Abia după cumplitul 15 iunie 1889, când muri în circumstanţe neclare până astăzi, s-a descoperit că Mihai Eminescu era o stea a naţiunii române. Acea moarte va mai răscoli încă mult timp – sufletele doritoare să cunoască şi să împuternicească fiinţa românească, ba chiar noi suntem siguri că moartea zguduitoare a lui Eminescu a şi devenit arhetip al conştiinţei noastre naţionale, impusă şi de teroarea istoriei dar şi de teroarea nomazilor proprii să renască mereu din cenuşa războaielor care se abat aşa de des peste ea.
Şi la 28 iunie 1883, când a fost înlăturat de la ziarul „Timpul" şi trimis cu forţa, îmbrăcat realmente într-o batjocoritoare cămaşă de forţă, să-şi lecuiască, adicătelea, rănile sufletului de poet cu... mercur, steaua Eminescu era demult răsărită. Invidioşii (de ce nu a fost primit în Academia Română?) şi răufăcătorii României (de ce a „înnebunit" anume la 28 iunie 1883?) au încercat de nenumărate ori s-o stingă. Dar cum poate omul nerod să stingă stelele?